

BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON

The background of the cover is a dramatic desert scene. In the center, a woman with long dark hair, wearing a dark, form-fitting, futuristic suit, stands looking towards the left. She holds a small, dark object in her right hand. To her left, a large, intense fire or explosion illuminates the sky. In the background, there are industrial structures, including a large cylindrical tank and a complex of pipes and scaffolding, some of which are also on fire. A large, pale, cratered moon hangs in the sky on the right side. In the distance, several other figures are visible, some appearing to be in combat or observing. The overall color palette is dominated by oranges, yellows, and blues, creating a sense of conflict and a harsh environment.

SESTERSTVO
DUNE

Sesterstvo Duný

PRAHA 2012

Přeložila: **DANA CHODILOVÁ**

Brian Herbert, Kevin J. Anderson: Sesterstvo Duny

Vydání první

Copyright © 2011 by Herbert Properties LLC

Published by arrangement with Trident Media Group, LLC, New York

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2012 jako svou 1727. publikaci

Přeloženo z anglického originálu Sisterhood of Dune

vydaného nakladatelstvím A Tor Book, Published by Tom Doherty Associates,
LLC, New York v roce 2012

Český překlad © 2012 Dana Chodilová

Odpovědný redaktor Jiří Chodil

Korektorka Daniela Čermáková

Přebal a vazba © 2012 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2012 Steve Stone, represented by Artist Partners

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-587-2

BARONET

Praha 2012

**Brian Herbert
Kevin J. Anderson**

Sesterstvo Duný

Tato kniha je věnována zástupům příznivců Duny po celém světě. Vznik tohoto pozoruhodného vesmíru umožnila vaše obrovská podpora.

Díky nadšeným čtenářům Franka Herberta se *Duna* stala první knihou, která získala obě nejvyšší ocenění science fiction, cenu Hugo i Nebula. Později, když počet fanoušků vzrostl, staly se *Děti Duny* prvním sci-fi románem, jenž se dostal na seznam bestsellerů *New York Times*. Když se roku 1984 objevilo filmové zpracování Davida Lynche, dosáhl román *Duna* v tomto žebříčku prvního místa.

Dnes, téměř padesát let po původním vydání *Duny*, udržují fanoušci úžasný odkaz Franka Herberta stále naživu a dále čtou všechny jeho původní kroniky i naše nové romány.

PODĚKOVÁNÍ

Stejně jako u všech našich knih bychom rádi nesmírně poděkovali manželkám, Janet Herbertové a Rebecce Moestaové Andersonové za lásku a tvůrčí podporu. Chtěli bychom vyjádřit vděčnost i Tomovi Dohertymu z nakladatelství Tor Books, redaktorům Patu LoBruttovi z Tor Books a Maxine Hitchcockové ze Simon & Schuster a agentovi Johnu Silbersackovi z Trident Media Group. Kim Herbertová a Byron Meritt se neúnavně snažili zvýšit povědomí o románech Duny pomocí propagační práce, veřejných vystoupení i internetových stránek. Kevin by navíc rád poděkoval Mary Thomsonové za mnoho hodin přepisování a zkušebními čtenáři Diane Jonesové a Louisi Moestaovi.

Byla to doba géniů, lidí překračujících hranice vlastní představivosti a bádajících o možnostech své rasy.

HISTORIE VELKÝCH ŠKOL

Čekalo by se, že po porážce myslících strojů a vytvoření Ligy landsraadu, která nahradila Ligu vznešených, bude lidstvo žít v míru a prosperitě, ale bitvy teprve začaly. Nemáme-li vnějšího nepřítele, pouštíme se do bojů mezi sebou.

ANÁLY IMPÉRIA

Uplynulo třiaosmdesát let od doby, kdy byly v bitvě o Corrin zničeny poslední myslící stroje, načež Fajkán Služebník převzal jméno Corrino a ustavil se prvním imperátorem nového Impéria. Velký válečný hrdina Vorian Atreides se obrátil zády k politice a odletěl neznámo kam. Stárl jen nepatrně díky kúře na prodloužení života, kterou mu dopřál jeho otec, neblaze proslulý generál kymek Agamemnon. Vorianův někdejší pobočník Abulurd Harkonnen byl během bitvy o Corrin usvědčen ze zbabělosti a vyhoštěn na ponurou planetu Lankiveil; tam také o dvacet let později zemřel. Jeho potomci ze svého nešťastného osudu dál viní Vorianu Atreida, byť se celých osm desetiletí neobjevil na veřejnosti.

Raquella Berto-Anirulová, jež přežila zhoubnou otravu a díky ní se proměnila v první Ctihodnou matku, přejala na planetě džunglí Rossaku metody téměř vy-

hlazených Čarodějek a vytvořila Sesterstvo, školu pro výcvik žen a zdokonalování jejich mysli i těla.

Gilbertus Albans, někdejší chráněnc nezavislého robota Erasma, založil na venkovské planetě Lampadas jiný druh školy. Učí v ní studenty uspořádat si mysl jako počítače a proměňuje je v mentaty.

Potomci Aurelia Venporta a Normy Cenvy (jež zůstala naživu, byť ve značně pozměněné podobě) vybudovali mocné obchodní impérium Venport Holdings. Jejich vesmírná flotila používá Holtzmanovy motory k zakřivování prostoru a zmutované, kořením živé kormidelníky k navádění plavidel.

Navzdory času, který uplynul od porážky myslících strojů, zuří na osídlených planetách dál antitechnologická horečka, mocné a fanatické skupiny si vynucují agresivní čistky...

Po tisíci let otroctví jsme konečně přemohli síly počítačové všemysli Omnia, a přece naše bitva ani zdaleka neskončila. Džihád Sereny Služebnice sice skončil, nyní však musíme pokračovat v boji proti zákeřnějšímu a náročnějšímu nepříteli – lidské slabosti pro technologie a pokušení opakovat chyby minulosti.

MANFORD TORONDO,
JEDINÁ CESTA

Manford Torondo už své četné mise přestal počítat. Na některé by nejradši zapomněl, jako na ten strašlivý den, kdy ho exploze rozerval na kusy a připravila ho o spodní půlku těla. Tato výprava však bude snadnější a nesmírně uspokojivá – vymytí další pozůstatky největšího nepřítele lidstva.

Válečné lodě strojů, ježící se chladnými zbraněmi, visely ve vesmíru vně sluneční soustavy a od trupů se jim odrážel jen slabý opar vytrácejícího se světla hvězd. Kvůli vyhlazení jednotlivých Omniových všemyslí se tato robotická útočná skupina nedostala na místo určení a obyvatelstvo sousední hvězdné soustavy Ligy si nikdy ani neuvědomilo, že bylo jejím terčem. Nyní flotilu objevili Manfordovi průzkumníci.

Ta nebezpečná nepřátelská plavidla, stále nedotčená, vyzbrojená a funkční, visela mrtvě v prostoru, dlouho po bitvě o Corrin. Pouhé opuštěné zbytky, lodě duchů

– ale přesto zvrácený hnus. A podle toho bylo třeba s nimi naložit.

Když se šest malých plavidel blížilo k těm mechanickým monstrům, otřásl se Manford jakousi primární hrůzou. Horliví stoupenci jeho služebnického hnutí přísahali, že zničí veškeré pozůstatky zakázané počítačové technologie. Nyní bez váhání obkličovali opuštěnou robotickou flotilu, jako se raci slétají na mršinu velryby vyvržené na břeh.

Z komlinky sousední lodi zazněl hlas mistra meče Elluse. Při této operaci letěl v čele a naváděl služebnické lovce k zákeřným robotickým plavidlům, která celá desetiletí visela ve vesmíru. „Je to útočná flotila pětadvaceti lodí, Manforde – přesně tam, kde předpověděl ten mentat.“

Manford, opřený v sedadle speciálně upraveném pro beznohé tělo, si pro sebe přikývl. Gilbertus Albans ho stále znovu udivoval duševní zdatností. „Jeho mentatská škola znovu dokázala, že lidské mozky předčí myslící stroje.“

„Lidská mysl je svatá,“ zarecitoval Ellus.

„Lidská mysl je svatá.“ Toho rčení se Manfordovi dostalo v jedné vizi od boha a mezi stoupenci služebnického řádu se velmi rozšířilo. Manford ukončil spojení a dál sledoval rozbíhající se operaci ze své menší lodě.

Mistryně meče Anari Idaho, sedící v kokpitu vedle něj, zaznamenala pozici robotických bojových lodí na monitoru a přišla s vlastním odhadem. Měla na sobě černošedou uniformu s emblémem hnutí na klopě, stylizovanou pečetí s krvavě rudou pěstí svírající symbolické strojní soukolí.

„Máme dost zbraní na to, abychom je zničili z dálky,“ mínila, „pokud moudře nasadíme výbušniny. Není třeba riskovat a vstupovat na paluby. Budou střeženy bojovými roboty a propojenými bezpilotními mechanismy.“

Manford vzhlédl k pobočnici a přítelkyni a zachoval kamennou tvář, i když ho pohled na Anari vždycky do-

kázal zahrát u srdce. „Žádné riziko neexistuje – všemysl je mrtvá. A já se chci na ty ďábly podívat, než je vyhladíme.“

Anari, oddaná Manfordově věci i jemu samotnému, to rozhodnutí přijala. „Jak si přeješ. Budu tě jistit.“ Výraz v jejím širokém nevinném obličejí Manforda přesvědčil, že se v jejích očích nemůže dopustit ničeho zlého, žádné chyby – díky tomu zanícení ho Anari horečně chránila.

Manford vydal rychlé rozkazy. „Rozdělte lidi do skupin. Žádný spěch – raději pečlivost. Ať mistr meče Ellus organizuje rozmisťování náloží na robotické lodě. Až s nimi skončíme, nezbude z nich ani kousek šrotu.“

Při jeho fyzickém omezení bylo sledování zkázy jednou z nemnoha věcí, které ho mohly potěšit. Myslící stroje kdysi ovládly planetu jeho předků Moroko, zabývaly obyvatelstvo, rozšířily ničivé nákazy a všechny zahubily. Kdyby jeho prapraprarodiče nebyli zrovna obchodně na Saluse Secundus, doplatili by na to taky a zahynuli by rovněž. A Manford by se byl nikdy nenarodil.

I když se to všechno odehrálo před několika generacemi, stejně myslící stroje nenáviděl a přísahal, že dál povede tažení proti nim.

Stoupence služebníků doprovázelo pět cvičených mistrů meče, vojenských vůdců lidstva, kteří zblízka bojovali s myslícími stroji během Džihádu Sereny Služebnice. V desetiletích po velkém vítězství u Corrinu si mistři meče vzali na starost čistky, vyhledávali a ničili všechny pozůstatky robotického impéria, jež našli rozptýlené po jednotlivých soustavách. Díky jejich úspěšné práci se takových reliktnů objevovalo méně a méně.

Když se služebnícké lodě dostaly mezi plavidla strojů, upírala Inari oči na monitor. Měkkým hlasem, vyhrazeným jen pro něj, se otázala: „Kolik podobných flotil ještě objevíme, co myslíš, Manforde?“

Odpověď byla jednoznačná. „Chci je všechny.“

Tyto mrtvé robotické bojové flotily představovaly snadné cíle, ale když se všechno správně zachytilo a odvysílalo, posloužilo to jako symbolické vítězství. Poslední dobou však začal Manforda trápit úpadek, korupce a svody, jež pozoroval v novém Impériu Corrinů. Jak mohli lidé tak rychle zapomenout na nebezpečí? Brzy bude možná muset obrátit zápal stoupenců jiným směrem a další nezbytné čistky nasměrovat mezi obyvatelstvo...

Mistr meče Ellus se postaral o organizační detaily, roztrídil robotické lodi a určil jednotlivým týmům konkrétní cíle. Pět služebnických lodí se přiblížilo k opuštěným plavidlům a připojilo se k jejich trupům. Pak si týmy prorazily cestu na paluby.

Manfordova skupina se vyzbrojila a připravila se naložit na největší robotickou loď. Trval na tom, že půjde také, aby spatřil dábla na vlastní oči, navzdory úsilí, jež to s sebou neslo. Nikdy se nespokojil s postáváním v zádu a přihlížením; byl zvyklý používat Anari jako své nohy i jako meč. Pro případ, že by se Manford chtěl pustit do boje, byl vždycky připraven masivní kožený postroj. Navlékla si ho na ramena, upravila si sedadlo za krkem, připevnila pásy pod pažemi a kolem hrudi a pasu.

Anari byla vysoká a fyzicky zdatná žena a kromě toho, že byla Manfordovi neochvějně oddaná, ho i milovala – viděl to pokaždé, když jí pohlédl do očí. Ale milovali ho *všichni* jeho stoupenci. Láska Anari byla jen nevinnější a čistší než cit většiny ostatních.

Lehce zvedla jeho beznohé tělo, stejně jako mnohokrát předtím, a umístila si ho na sedadlo za hlavou. Nepřipadal si jako děcko, když jí jel na ramenou; cítil Anari jako součást vlastního těla. Nohy mu roztrhala bomba jednoho stoupence technologií, která zabila Raynu Služebnici, svatou vůdkyni tažení proti strojům. Pár chvil předtím, než zemřela na zranění, mu požehnala.

Sukovští doktoři považovali za zázrak, že to všechno přežil, a bylo to tak: skutečně *zázrak*. Osud mu dopřál přežít ten strašlivý den. Navzdory fyzické újmě se Manford chopil kormidla služebnického hnutí a vedl ho s velikým zápallem. *Půlka člověka, dvojnásobek vůdce*. Zbylo mu pár kousků pánve, ale pod boky toho zůstalo jen málo; ale stále měl mysl a srdce a víc nepotřeboval. Jen své stoupence.

Zkrácené tělo přesně zapadlo do lůžka v postroji Anari, jel jí vysoko na ramenou. Naváděl ji drobnými přesuny váhy jako součást vlastního těla, jako prodloužení pod pasem. „Odneseš mě k průlezu, ať jsme první na palubě.“

I tak byl ale odkázán na milost jejím pohybům a rozhodnutí. „Ne. Posílám dopředu tři muže.“ Anari nemínila nic riskovat. „Vezmu tě na palubu, teprve až ověří, že nehrozí žádné nebezpečí. Můj úkol chránit tě má přednost před tvou netrpělivostí. Půjďme, až se dozvím, že je to bezpečné, ani o chvíli dřív.“

Manford zaťal zuby. Věděl, že to myslí dobře, ale ta přehnaná starostlivost ho často rozčilovala. „Nechci, aby někdo podstupoval riziko místo mě.“

Anari vzhledla nahoru přes rameno a s milým úsměvem se mu podívala do tváře. „Jistěže budeme kvůli tobě podstupovat riziko. Všichni bychom pro tebe položili život.“

Zatímco Manfordův tým vstupoval na palubu mrtvé robotické lodě, pátral po kovových koridorech a hledal, kam umístit nálože, jeho vůdce čekal na vlastní lodi a vrtěl se v postroji. „Co našli?“

Neustoupila. „Až budou mít co nahlásit, nahlásí to.“

Konečně se tým ozval. „Na palubě je tucet bojových robotů, pane – všichni mrtví a deaktivovaní. Je tu nízká teplota, ale spustili jsme podpůrné systémy, abyste mohl pohodlně na palubu.“

„Já nestojím o pohodlí.“

„Ale dýchat potřebujete. Řeknou nám, až budou připravení.“

Roboti sice život udržující systémy nepotřebovali, mnoho jejich plavidel však jimi bylo vybaveno, aby se v nákladových prostorech dali převážet lidé. V posledních letech Džihádu přesunul Omnium všechna funkční plavidla do bojové flotily, přičemž budoval mohutné automatizované loděnice, které měly po tisících chrlít nové válečné lodě.

A přesto lidé vyhráli, obětovali všechno v zájmu toho jediného vítězství, na němž záleželo...

O půl hodiny později dosáhla atmosféra v lodi úrovně, v níž mohl Manford přežít i bez ochranného obleku. „Můžete vstoupit na palubu, pane. Objevili jsme několik vhodných míst pro nálože. A taky lidské kostry, pane. V nákladním prostoru bylo nejméně padesát zajatců.“

Manford ožil. „Zajatců?“

„Dávno mrtvých, pane.“

„Jdeme tam.“ Anari, konečně spokojená, sestoupila ke spojovacímu průlezu. Jel jí vysoko na zádech a připadal si jako nějaký dobyvačný vládce. Vzduch na palubě velkého plavidla byl pořád chladný a řídký. Manford se otřásl a chytil se Anari za ramena, aby chvění zamezil.

Znepokojeně si ho změřila. „Neměli jsme počkat ještě čtvrt hodiny, než se vzduch oteplí?“

„To není chladem, Anari – to je tím zlem ve vzduchu. Jak můžu zapomenout na všechnu lidskou krev, kterou ty nestvůry prolily?“

Na palubě tlumeně osvětlené a strohé lodě ho Anari odnesla do kajuty, kde za zapečetěnými dveřmi služebníci odhalili hromadu lidských koster, desítky lidí, kteří byli ponecháni smrti hladem nebo udušením, nejspíš proto, že o ně myslící stroje nedbaly.

Mistryně meče vypadala utrápeně a ublíženě. Přes veškeré zapálení bojem nepřestávala Anari Idaho žasnout nad krutostí myslících strojů. Manford ji za tu nevinnost obdivoval i miloval. „Stroje musely vézt zajatce,“ povzdechla si Anari.

„Nebo experimentální subjekty pro toho ďábelského robota Erasma,“ dodal Manford. „Když lodě dostaly nový rozkaz zaútočit na tuto soustavu, o lidi na palubě se už nestaraly.“ Zamumlal modlitbičku a požehnání, doufal, že tak pomůže vyprovodit ty ztracené duše do nebes.

Když ho Anari odnášela z kajuty s lidským nákladem, minuli hranatého deaktivovaného bojového robota, stojícího jako socha v chodbě. Paže měl vybaveny čepeli a střelnými zbraněmi; jeho oblá hlava a optická vlákna vypadaly jako parodie lidské tváře. Manford znechuceně hleděl na stroj a potlačil další zachvění. *Tohle se už nikdy nesmí opakovat.*

Anari vytasila dlouhý tupý pulzní meč. „Stejně tyhle lodě vyhodíme do povětří... můžu?“

Usmál se. „Pusť se do toho.“

Mistryně meče se vymrštila jako uvolněná pružina a zaútočila na nehybného robota. Jeden úder zničil jeho optická vlákna, další ho připravily o končetiny, jiné rozbitily trup. Ze stroje, deaktivovaného celá desetiletí, nevyšel proud jisker ani mazivo, když ho porcovala.

Sklopila pohled a mezi těžkým oddechováním ze sebe vypravila: „Ve škole mistrů meče na Ginázu jsem pobila stovky takových věcí. Ještě pořád je tam povoleno používat funkční bojové roboty, aby se na nich učedníci mohli cvičit.“

Už jen při tom pomyšlení Manfordovi ztrpkla nálada. „Gináz má podle mého až moc funkčních robotů – jsem z toho nespokojen. Neměli bychom si myslící stroje nechávat jako mazlíčky. Žádný složitý stroj není k užitku.“

Anari se dotklo, že tak snížil její příjemnou vzpomínku. Tiše se ozvala: „Díky tomu jsme se s nimi naučili bojovat, pane.“

„Lidé by se měli cvičit na lidech.“

„To není totéž.“ Anari si vybila nelibost na už rozbitém bojovém stroji. Ještě jednou ho praštila a pak vykročila k můstku. Po cestě našli několik dalších robotů

a ona všechny zničila se stejnou zuřivostí, jakou cítil v srdci Manford.

Na řídící palubě se Manford a Anari setkali s dalšími členy týmu. Služebníci svalili pár deaktivovaných robotů od ovládacích panelů lodi. „Všechny motory fungují, pane,“ oznámil jeden štíhlý muž. „Můžeme navíc připojit výbušniny na palivové nádrže, nebo zahltit reaktory odsud.“

Manford přikývl. „Nálože musí být dost silné, aby smetly i všechny okolní lodě. Ta plavidla jsou pořád funkční, ale já nestojím ani o šrot. Je to... nakažené.“

Věděl, že ne všichni trpí takovými predsudky. Nekontrolovatelné skupiny úplatných lidí pátraly po lodních trasách ve vesmíru a hledaly nedotčená plavidla jako tato, aby se jich mohly zmocnit a opravit je. Bezzásadoví mrchožrouti! Vesmírná flotila VenHold tím byla pověstná; více než polovina jejích lodí byla renovovaná plavidla myslících strojů. Manford se o tom několikrát dohadoval s ředitelem Josefem Venportem, ale ten lačný byznysmen odmítal poslouchat hlas rozumu. Manford se utěšoval vědomím, že alespoň těchto pětadvacet nepřátelských válečných lodí už nikdo nikdy nevyužije.

Služebníci pochopili, že technologie je lákavá věc, plná skrytého nebezpečí. Od porážky Omnia lidé zeslábli a zlenivěli. Pokoušeli se dělat výjimky, hledali vymoženosti a pohodlí, posunovali hranice pro vlastní výhody. Šidili a vymlouvali se: *tenhle* stroj je špatný, ale nad *touhle* malinko pozměněnou technologií by se dalo přimhouřit oko.

Manford odmítal vytvářet a posunovat hranice. To byla šikmá plocha. Jedna maličkost povede k další a pak k další a svah se promění na sráz. Lidská rasa se už nikdy nesmí nechat zotročit stroji!

Otočil hlavu a obrátil se ke třem služebníkům na můstku. „Běžte. Má mistryně meče a já tu máme na práci ještě poslední věc. Pošlete vzkaz Ellusovi – za patnáct minut budeme pryč.“

Anari věděla přesně, co má Manford za lubem, dokonce na to byla připravená. Jakmile se ostatní vrátili do lodi, vytáhla mistryně meče z váčku v postroji malou pozlacenou figurku, jednu z mnoha, které si Manford objednal. Vzal ji s úctou a podíval se do přívětivé tváře Rayny Služebnice. Už sedmnáct let kráčel ve stopách této vizionářky.

Manford sošku políbil a podal ji zpátky Anari, která ji umístila na ovládací panel robotické lodě. Zašeptal: „Nechť Rayna posvětí naši dnešní práci tady a dovolí nám uspět v nanejvýš důležité misi. Lidská mysl je svatá.“

„Lidská mysl je svatá.“ Anari šla od úst pára v chladném vzduchu, když svižným krokem pospíchala zpátky, zatímco tým už zajišťoval průlez a stahoval se z plošiny. Jejich loď odplula od bojové skupiny.

Do hodiny se všechna útočná plavidla služebníků shromáždila nad ztemnělými robotickými loděmi. „Zbývá jedna minuta, pane,“ ohlásil mistr meče Ellus. Manford přikývl, upíral zrak na monitor, ale nahlas neřekl nic. Nebylo to třeba.

Jedna z robotických lodí vzplála a rozletěla se na kusy. Rychle za ní začala vybuchovat další plavidla se zahlcenými motorovými oddíly či palivem odpáleným načasovanými výbušninami. Nárazové vlny se spojily, rozvířily trosky do husté omáčky kovových par a šířících se plynů. Pár chvil to plálo jasně jako nové slunce, připomnělo mu to oslnivý Raynin úsměv... pak se zář zvolna rozplynula a zmizela.

Do ticha pronesl Manford ke svým oddaným následovníkům: „Naše práce tady je u konce.“

Jsme barometry lidských podmínek.

CTIHODNÁ MATKA RAQUELLA BERTO-ANIRULOVÁ,
POZNÁMKY KE TŘETÍMU ROČNÍKU ABSOLVENTEK

Ctihadná matka Raquella Berto-Anirulová se z nutnosti dlouze zahleděla do historie. Díky nepřebornému množství unikátních vzpomínek předků ve své mysli – zosobněné historie – disponovala stará žena vzhledem do minulosti, jakého nebyl schopen nikdo jiný... zatím.

S takovou spoustou generací, z nichž mohla v myšlenkách čerpat, byla Raquella dobře vybavena, aby předvíдалa budoucnost lidstva. A ostatní Sestry v její škole očekávaly od jediné Ctihadné matky vedení. Musela té perspektivě naučit ostatní, rozšířit vědomosti a objektivitu řádu, fyzické a duševní dovednosti, jež by oddělily Sesterstvo od průměrných žen.

Raquella cítila na tváři drobný deštík, jak tak stála s ostatními Sestrami na výběžku útesu rossacké školy, oficiálního výcvikového zařízení Sesterstva. Měla na sobě černou róbu s vysokým límcem a zachmuřeně shlížela z okraje útesu do fialové džungle dole. Pochmurný obřad se odehrával v teplém a vlhkém vzduchu, ale v tuto roční dobu bývalo počasí málokdy nepříjemné díky větríku, pravidelně vanoucímu kolem útesů. Ovzduší neslo slabě trpkou příchut', sírovou pachut' ze vzdálených sopek smíšenou s místními chemikáliemi.

Dnes musely přetrpět další pohřeb mrtvé Sestry, další tragickou smrt po jedu... další neúspěch při pokusu stvořit druhou Ctihodnou matku.

Před více než osmi desítkami let podala umírající a za-
hořklá čarodějka Ticia Cenva Raquella smrtící dávku
nejsilnějšího jedu, jaký byl k mání. Raquella měla ze-
mřít, ale místo toho hluboko v mysli, hluboko v buňkách
zmanipulovala vlastní chemické procesy a přebudovala
molekulární strukturu jedu. Jako zázrakem přežila, ale ta
těžká zkouška v ní cosi podstatného změnila, krize vyvo-
lala proměnu na nejvzdálenějších hranicích její smrtel-
nosti. Vyšla z toho nedotčená, avšak pozměněná, s celou
sbírkou minulých životů v mysli a nově nabytou schop-
ností vnímat svou genetickou podstatu, důkladně pocho-
pit veškerá propojená vlákna vlastního těla.

Krize. Přežití. Pokrok.

Ale za všechny ty roky, jež následovaly, nedosáhl toho
výsledku nikdo jiný navzdory mnoha pokusům a Ra-
quella nevěděla, kolik životů je ještě možno obětovat
v zájmu dosažení toho nedostižného cíle. Zнала jenom
jednu cestu, jak dotlačit Sestru na okraj: přivést ji na sa-
motný práh smrti, kde – snad – najde sílu a rozvine se...

Její nejlepší optimistické a odhodlané učednice jí dál
věřily. A umíraly.

Raquella smutně přihlížela, jak Sestra v černé róbě
a tři akolytky v zeleném zaujaly místa na vršku bal-
dachýnu stromů a spouštěly mrtvé tělo do vlhkých hlu-
bin stříbřitě fialové džungle. Mrtvola tam bude pone-
chána predátorům coby součást věčného koloběhu
života a smrti, lidské ostatky se navrátí zpátky půdě.

Ta mladá statečná Sestra se jmenovala Tiana, ale teď
už z ní bylo jen anonymní tělo, zabalené do světlé látky.
Když hustý baldachýn spolkl plošinu, pohnuli se hlubo-
ko dole tvorové džungle.

Raquella byla naživu víc než sto třicet let. Zažila ko-
nec Džihádu Sereny Služebnice, bitvu o Corrin o dvě
desítky let později a roky zmatků po ní. Navzdory věku

byla svižná a duševně bystrá, nejhorší dopady stárnutí odvracela umírněným požíváním melanže dovážené z Arrakis a manipulací s vlastními biochemickými procesy.

Její neustále rozrůstající se škola sestávala z kandidatek, naverbovaných mezi nejlepšími ženami Impéria, včetně výjimečných posledních potomků Čarodějek, které dominovaly této planetě v předchozích letech a během Džihádu; zbylo jich pouhých jednaosmdesát. Celkem se tu cvičilo jedenáct set Sester, z toho dvě třetiny začek; některé byly děti z jeslí, dcery Raquelliných misionářek, jež otěhotněly s přijatelnými muži. Náborářky sem posílaly nadějně kandidátky a výcvik pokračoval...

Už roky ji hlasy v paměti nabádaly, aby zkoušela vytvořit další zdokonalené Ctihodné matky, jakou byla sama. Ona a její družky proktorky zasvětily život učení ostatních žen, jak ovládnout vlastní myšlenky, vlastní těla, vlastní budoucnost. Teď, když myslící stroje zmizely, žádal si osud lidstva, aby se lidé stali něčím víc, než byli předtím. Raquella jim ukáže cestu. *Věděla*, že zdatná žena se za náležitých okolností dokáže transformovat v mimořádnou osobnost.

Krize. Přežití. Pokrok.

Mnoho Raquelliných absolventek už prokázalo svou cenu, vydávaly se na jiné světy jako poradkyně šlechtických vládců planet a dokonce i na imperiální dvůr; některé navštěvovaly školu mentatů na planetě Lampadas, nebo se staly nadanými sukovskými doktorkami. Cítila, jak se jejich nenápadný vliv šíří po Impériu. Šest z žen už bylo plně vycvičenými mentaty. Jedna z nich, Dorotea, sloužila coby spolehlivá poradkyně imperátora Salvadora Corrina na Saluse Secundus.

Ale Raquella zoufale chtěla, aby víc jejích následnic disponovalo stejným pochopením, stejným univerzálním pohledem na Sesterstvo a jeho budoucnost a stejnými duševními a fyzickými silami jako ona sama.

Jenže jejím kandidátkám se ten velký pokrok jaksi nedařil. A teď zemřela další slibná mladá žena...

Nyní, zatímco Sestry pokračovaly v té podivně praktické likvidaci ostatků mrtvé družky, trápily Raquellu myšlenky na budoucnost. Navzdory dlouhému životu si nedělala iluze o své osobní nesmrtelnosti, a kdyby zemřela dřív, než se někdo jiný naučí přežít transformaci, budou její dovednosti navěky ztraceny...

Osud Sesterstva a jeho rozsáhlé práce byl mnohem důležitější než její smrtelný osud. Dlouhodobá budoucnost lidstva závisela na pečlivém pokroku a zdokonalování. Sesterstvo si už nemohlo dovolit čekat. Musela si připravovat nástupkyně.

Pohřeb skončil odstraněním těla a zbytek žen se obrátil zpátky ke škole na útesu, kde měl pokračovat ve cvičeních. Raquella si už vybrala novou kandidátku, mladou ženu ze zdiskreditované rodiny s nevalnou budoucností. Tu příležitost si ale zasloužila.

Sestra Valya Harkonnenová.

Raquella se dívala, jak Valya opouští ostatní Sestry a blíží se k ní po stezce na útesu. Sestra Valya byla mladá žena, štíhlá jako proutek, s oválným obličejem a oříškovými očima. Ctihodná matka pozorovala její ladné pohyby, sebejisté držení hlavy, nesení těla – malé, ale důležité detaily tvořící individualitu. Raquella o volbě nepochybovala; jen málo jiných Sester bylo takhle oddaných.

Sestra Valya se přidala k Sesterstvu na konci svého šestnáctého roku, opustila poklidnou rodnou planetu Lankiveil a vydala se za lepším životem. Její pradědeček Abulurd Harkonnen byl po bitvě o Corrin vyhoštěn za zbabělost. Za svých pět let na Rossaku Valya ve výcviku excelovala a stala se z ní jedna z Raquelliných nejspolehlivějších a nejnadanějších Sester. Úzce spolupracovala se Sestrou Karee Marquesovou, jednou z posledních Čarodějek, studovala nové drogy a jedy, jež by se daly využít ve zkušebních procesech.

Když Valya dorazila ke staré ženě, nevypadala, že ji pohřeb moc rozrušil. „Chtěla jsi mě vidět, Ctihodná matko?“

„Pojď se mnou, prosím.“

Valya byla očividně zvědavá, otázky si ale nechávala pro sebe. Kráčely spolu kolem administrativních jeskyní a ubytovacích prostor. To skalní město za dob rozkvětu v minulých staletích hostilo tisíce žen a mužů. Čarodějky, obchodníky s farmaky, průzkumníky hluboké džungle. Ale za epidemií jich zemřelo tolik, že teď bylo město skoro prázdné, žily zde už jen příslušnice Sesterstva.

Celá jedna sekce jeskyní se používala k péči o Zmetky, děti trpící vrozenými defekty vinou toxinů rossackého prostředí. Díky pečlivému studiu záznamů plození se už rodily jen zřídka a o ty, které přežily, se pečovalo ve městech na severu, za sopkami. Raquella nedovolovala mužům žít ve společenství školy, i když sem příležitostně přicházeli s dodávkami zásob, kvůli opravám či jiným službám.

Raquella nasměrovala Valyu kolem zatarasených skalních vchodů. Kdysi vedly do rozlehlých částí jeskynního města, podobného včelím úlům, ale nyní byly opuštěny a zahrazeny. Byla to hrozná místa, zbavená veškerého života – mrtvá těla byla odstraněna už před lety a uložena k odpočinku v džungli. Ukázala na zrádnou stezku, vedoucí prudce vzhůru po útesu na plošinu. „Tam jdeme.“

Mladá žena na kratičký okamžik zaváhala, pak následovala Ctihodnou matku za zátaras a za znamení zakazující vstup. Valya byla vzrušená a nervózní zároveň. „Tam nahoře jsou záznamy o množení.“

„Ano, to jsou.“

Během let hrůzné nákazy, šířené Omniem, kdy vymíraly celé populace, zahájily Čarodějky z Rossaku – které si odjakživa uchovávaly genetické záznamy pro určování nejvhodnějšího křížení – mnohem ctižádostivější

program vedení údajů o lidských rodokmenech, dalekosáhlý genetický katalog. Péče o to množství údajů nyní připadla Raquelle a jejím vybraným Sestrám.

Stezka stoupala v ostrých serpentinách kolem skalní stěny, pevné zdi na jedné straně a srázu nad neproniknutelnou džunglí na druhé. Deštík ustal, ale kámen pod nohama zůstával kluzký.

Obě ženy se dostaly na vyhlídku, kde je obklopile chumáče mlhy. Raquella vyhlížela do džungle a na doutnající sopky v dálce – jen málo se v této krajině změnilo od doby, kdy sem před desítkami let dorazila coby zdravotní sestra doprovázející doktora Mohandase Suka, aby pečovala o oběti Omniovy nákazy.

„Dosud se sem nahoru dostalo jen málo z nás – ale ty a já půjdeme ještě výš.“ Raquella si nepotrpěla na jaloové řeči a city držela pevně pod kontrolou, ale teď vážně cítila vzrušení a optimismus, že zasvěcuje jinou osobu do největšího tajemství Sesterstva. Nový spojenec. Jediná cesta, jak může Sesterstvo přežít.

Zastavily se u vchodu do jeskyně mezi bloky balvanů nedaleko vršku plošiny, vysoko nad plodnou džunglí, kypící životem. U vchodu stála na stráži dvojice Čarodějek. Pokývly Ctihodné matce a nechaly je projít.

„Sbírka záznamů o plození je asi největším dílem Sesterstva,“ vysvětlovala Raquella. „S tak obrovskou databází lidských genetických údajů dokážeme zmapovat a extrapolovat budoucnost lidské rasy... možná ji dokonce i řídit.“

Valya vážně přikývla. „Slyšela jsem od ostatních Sester, že je to jeden z nejrozsáhlejších archivů dat, které byly kdy sebrány, ale nikdy jsem nechápala, jak se dá tolik informací zpracovat. Jak to dokážeme a jak vytvoříme plán?“

Raquella se rozhodla prozatím nic neprozradit. „Jsme Sesterstvo.“

Uvnitř, ve vysokých jeskyních, vešly do dvou obrovských komor plných dřevěných stolů a pracovních sta-

noviště; ženy pobíhaly kolem, třídily stohy permanentního papíru, sbíraly a rovnaly veliké mapy DNA, archivovaly dokumenty, které se zmenšovaly a uskladovaly v podobě hustého, téměř mikroskopického textu.

„Čtyři naše Sestry absolvovaly mentatský výcvik pod vedením Gilbertuse Albanse,“ vysvětlila Raquella. „Ale i s jejich rozvinutými duševními schopnostmi je ten plán nesmírný.“

Valya se snažila ovládnout úžas. „Je tu tak obrovská spousta dat...“ Bystrým pohledem fascinovaně vstřebávala nové informace. Cítila velkou čest a hrdost na to, že byla vpuštěna do vnitřního okruhu Ctihodné matky. „Vím, že se na planetě Lampadas cvičí další ženy našeho řádu, ale tenhle plán by si vyžadoval celou armádu Sester mentatů. Záznamy DNA milionů a milionů lidí z tisíců planet...“

Když procházely hlouběji do tajných chodeb, vynořila se z místnosti záznamů postarší Sestra v bílé róbě Čarodějky. Pozdravila obě návštěvnice. „Ctihodná matko, toto je ta nová, kterou ses ke mně rozhodla přivést?“

Raquella přikývla. „Sestra Valya vynikala ve studiích a prokázala oddanost při pomoci Karee Marquesové v jejím farmaceutickém výzkumu.“ Postrčila mladou ženu dopředu. „Valyo, Sestra Sabra Hubleinová byla jednou z prvních tvůrkyň široké chovné databáze během nákazy, dlouho předtím, než jsem vůbec přišla na Rossak.“

„Plodící záznamy je třeba udržovat,“ prohlásila ta žena. „A sledovat.“

„Ale... já nejsem mentat,“ namítla Valya.

Sabra je zavedla do prázdné chodby, ohlédla se přes rameno a ujistila se, že je nikdo nevidí. „Vždycky existují způsoby, jak nám pomoci, Sestro Valyo.“

Zastavily se poblíž zákrutu chodby a Raquella se obrátila k holé kamenné zdi. Pohlédla na svou mladší družku. „Máš strach z neznámého?“

Valye se podařilo pousmát. „Lidé se vždycky bojí neznámého, i když si to nedovedou přiznat. Ale já svým strachům dokážu čelit.“

„Dobře. Teď se mnou vstoupíš do oblasti, která je na nejvýš neprozkoumaná.“

Valya se zatvářila stísněně. „Chceš, abych byla další dobrovolnicí, která zkusí drogu proměny? Ctihodná matko, nemyslím si, že jsem připravena na –“

„Ne, tohle je něco úplně jiného, i když o nic méně důležitého. Jsem stará, dítě. Jsem proto cyničtější, ale naučila jsem se dát na instinkty. Pečlivě jsem tě sledovala, viděla jsem, jak pracuješ s Karee Marquesovou – chci tě zasvětit do tohoto plánu.“

Valya nevypadala bázlivě a otázky si nechala pro sebe. *Dobře*, pomyslela si Raquella.

„Zhluboka se nadechni a uklidni se, děvče. Dozvíš se o nejstřeženějším tajemství Sesterstva. Jen pramálo žen řádu toto vidělo.“

Raquella vzala mladou ženu za ruku a táhla ji ke zdánlivě pevné stěně. Sabra vykročila po boku Valyi a společně prošly přímo skrz skálu – hologram – do nové komory.

Trojice stanula v malém vstupním prostoru. Valya v prudkém světle zamrkala a snažila se skrýt překvapení, nasadit svůj výcvik a zachovat klid.

„Tudy.“ Ctihodná matka je vedla do rozlehlé jasně osvětlené jeskyně a Valya vykulila oči, jakmile se jim naskytl kompletní výhled.

Jeskyně byla plná hučících a cvakajících strojů, souhvězdí elektronických světél – řad a řad zakázaných *počítačů* ve vrstvách, táhnoucích se vysoko podél obýlých kamenných stěn. Spojovala je spirálová schodiště a dřevěné rampy. Pár Čarodějek v bílých róbách pobíhalo sem a tam a ve vzduchu pulzovaly zvuky strojního zařízení.

Valya vykoktala: „To je... To je...?“ Nedokázala formulovat otázku, pak vyhrkla: „Myslíci stroje!“

„Jak jsi sama řekla,“ přikývla Raquella, „žádný člověk, dokonce ani cvičený mentat, nedokáže obsáhnout všechny údaje, které za generace nashromáždily ženy z Rossaku. Čarodějky ty stroje tajně používaly po mnoho generací a některé z našich nejdůvěryhodnějších žen se naučily je obsluhovat.“

„Ale... jak?“

„Jediná cesta, jak můžeme vést tak obrovské objemy údajů a vytvářet nutné genetické plány pro potomky, je s pomocí počítačů – které jsou přísně zakázány. Teď víš, proč ty stroje musíme držet v tajnosti.“

Raquella si pozorně Valyu prohlížela, zaznamenala, jak chladně uvažuje, zatímco putuje pohledem po místnosti. Vypadala ohromená, ale zaujatá, ne zděšená.

„Máš se hodně co učit,“ ozvala se Sabra. „Roky jsme studovaly chovné záznamy a bojíme se, že právě Čarodějky vymřou. Zůstalo nás jenom pár a nezbývá mnoho času. Tohle může být jediná cesta, jak pochopit, co se děje.“

„A nalézt alternativy,“ dodala Raquella. „Jako třeba vytvoření nových Ctihodných matek.“ Dala si záležet, aby se jí do hlasu nevkradlo zoufalství ani naděje.

Jedna z Čarodějek, pracujících v jeskyni, krátce informovala Sestru Sabru o nějaké záležitosti plození, a než se vrátila k práci, věnovala Valye krátký zvědavý pohled. „Tohle je naše nejmladší čistokrevná Čarodějka,“ pokynula Raquella jejím směrem hlavou, „je jí teprve třicet let. Další nejmladší je však přes deset let starší. Telepatické vlastnosti Čarodějek se teď mezi dcerami vynoří jenom zřídka.“

Sabra pokračovala: „Chovné záznamy školy zahrnují informace od lidí na tisících planet. Naše databáze je rozsáhlá a cílem – jak už víš – je co nejvíce rozvinout lidstvo prostřednictvím osobního zdokonalování a výběrového plození. Za pomoci počítačů můžeme vymodelovat spojení DNA a naplánovat chovné možnosti z téměř nekonečného počtu rodových spojení.“

Valyinu krátkou a neuvědomělou hrůzu vystřídal intenzivnější zájem. Rozhlédla se po prostorech a prohlásila prakticky: „Pokud na to služebníci někdy přijdou, vyhladí školu a vybijí Sestry do poslední.“

„Ano, to udělají,“ souhlasila Raquella. „Teď tedy víš, jakou důvěru jsme do tebe vložily.“

Já už jsem svým dílem do historie přispěl. Víc než dvě staletí jsem ovlivňoval události a bojoval s nepřáteli, kteří mi byli určeni. Nakonec jsem se obrátil zády a odešel. Nechci nic jiného než pokojně odplynout do vzpomínek, ale historie mě nemíní nechat na pokoji.

VORIAN ATREIDES, *ODKAZ Z DENÍKŮ*, OBDOBÍ NA KEPLERU

Když se Vorian Atreides vracel ze samotářského lovu v pohoří Thornbriar, uviděl, jak k obloze stoupají mastné sloupky kouře. Ta silná oblaka se zvedala z vesnice, kde žila jeho rodina, a z okolních zemědělských pozemků.

Dal se do běhu.

Vorian strávil pět dní daleko od svého venkovského domu, od manželky, široké rodiny a sousedů. Rád lovil buclaté nelétavé ptáky gornety – jeden takový uživil rodinu víc než týden! Gorneti žili vysoko na suchých hřebenech, mimo úrodné osídlené údolí, a rádi se ukrývali v ostnatých křovinách s trny jako břitvy.

Ale víc než lov jako takový si Vor vychutnával samotu, možnost cítit v sobě klid a mír. Když byl v pustině sám, mohl se ponořit do osobních vzpomínek svého předlouhého života, do vztahů, které se tvořily a zaničovaly, do toho, čeho litoval a co mohl oslavovat... do myšlenek na přátele, lásky a nepřátele – což se v běhu času občas sešlo v jediné osobě. Jeho současná žena

Mariella s ním spokojeně prožila několik desítek let a měli velkou rodinu – děti, vnoučata i pravnoučata.

I když se Vor vzhledem k minulosti zprvu zdráhal, nakonec vplul do tohoto venkovského způsobu života na planetě Kepler, jako když člověk vklouzne do starých pohodlných šatů. Před mnoha desítkami let měl na Caladanu dva syny, ale vždycky se chovali odtažitě, cizí a od bitvy o Corrin je ani jejich rodiny neviděl.

Před dávnou dobou mu jeho otec, nechvalně známý generál kymek Agamemnon, poskytl tajnou kúru na prodloužení života – nečekal, že se syn rozhodne bojovat proti myslícím strojům. Generace krveprolití tvrdě zapůsobily na Vorianovu duši a fyzicky ho vyčerpaly. Když válečný hrdina Fajkán Služebník vybudoval nové Impérium, cítil Vor, že ztrácí zájem. Sebral loď a štedrou odměnu od nového imperátora, obrátil se k Lize vznešených zády a zamířil do neosídlených území.

Roky putoval sám, ale pak potkal Mariellu, znovu se zamiloval a usadil se. Planeta Kepler byla klidná a příjemná a Vor si tady pomalu vybudoval nový domov, místo, kde chtěl doopravdy zůstat. Vychoval tři dcery a dva syny, ti si vzali jiné venkovany z Kepleru a dali mu jedenáct vnoučat a víc než dva tucty pravnoučat, nyní už tak velkých, že mohla mít vlastní rodiny. Užíval si drobná potěšení, klidné večery. Změnil si příjmení, ale teď, po půlstoletí, už nedbal na udržení tajemství. Co na tom ještě záleží? Nebyl žádný zločinec.

Vor sice fyzicky stárl jen nepatrně, ale na Marielle byly roky znát. Sama nejradši trávil čas s rodinou, ale Vora pouštěla do hor a na lovy, jak jen si přál. Po dvou staletích už věděl, jak se o sebe postarat. Málokdy pomyslel na vzdálené Impérium, i když ho tu a tam pobavilo, když viděl staré imperiální mince se svou podobiznou...

Ale když se teď vrátil z lovu a zjistil, že ze statků stoupá dým, připadalo mu, jako by bouře rozrazila dveře

do jeho minulosti. Odhodil z batohu dvacet kilo zabaleného masa gorneta a rozběhl se se svou staromódní projektilovou puškou po stezce. Před sebou viděl mozaiku políček v údolí, nyní poskvrněnou hnědými a černými jizvami, jak oranžové plameny řádily v řadách obilí. Tam v polích, ne na určené přistávací ploše, stály tři velké kosmické lodě, ne útočná plavidla, ale oblé koráby ve tvaru torpéd, určené k převozu nákladu nebo lidí. Něco bylo hrozně špatně.

Mohutné plavidlo se s rachotem zvedlo do vzduchu a o pár chvil později vychrlilo i druhé mračna prachu a výfukových zplodin a odlepilo se od země. Kolem třetí lodi se rojily houfy posádky a připravovaly ji k odplutí.

Vor tady na Kepleru podobné lodě ještě nikdy neviděl, ale z dlouhé zkušenosti poznal lovce otroků.

Hnal se o překot z kopce, myslel na Mariellu, na děti, vnoučata, na všechny jejich partnery, na sousedy – tohle místo bylo jeho *domov*. Koutkem oka uviděl farmu, kde prožil takovou spoustu let. Střecha doutnala, ale škoda nebyla zdaleka tak velká jako jinde. Přístavky kolem domu jeho dcery Bondy byly v plamenech, malá radnice hořela. Pozdě – pozdě! Znal všechny ty lidi, s každým byl spojen pouty krve, manželství nebo přátelství.

Těžce dýchal, nedokázal ani vykřiknout. Chtěl se na otrokáře obořit, aby toho nechali, ale byl sám a oni by ho nikdy neposlechli. Ti nájezdníci netušili, kdo je Vorian Atreides, a po takové době by jim to možná bylo i jedno.

Zbývající hrstka otrokářů vlekla lidský náklad na palubu třetí lodi, táhla ochablá těla. I z té dálky Vor poznal syna Clara s vlasy staženými do dlouhého ohonu a ve fialové košili; byl očividně omámený a nájezdníci ho nakládali na loď. Jeden z nich zůstal vzadu, zatímco čtyři jeho druhové vlekli poslední oběti po rampě k otevřenému průlezu.

Jakmile se Vor dostal na dostřel, klesl na koleno, zvedl projektilovou pušku a zamířil. I když mu bušilo srdce a nemohl popadnout dech, přinutil se zklidnit, pečlivě zamířil a vystřelil na nejbližšího otrokáře. Nechtěl zasáhnout někoho z vlastních lidí. Byl přesvědčený, že míří dobře, ale otrokář sebou jenom škubl, rozhlédl se a vykřikl. Jeho druhové se rozběhli a pátrali po zdroji střelby.

Vor pečlivě zacílil na dalšího, znovu vypálil, ale i druhý výstřel vzbudil jenom paniku, nikoho nezranil. Pak si uvědomil, že oba muži mají osobní štíty, téměř neviditelné bariéry, jež ty rychlé projektily zastavily. Soustředil se, obrátil pušku k muži, který se opozdil, přimhouřil oči, vypálil znovu – a zasáhl svalnatého otrokáře do kříže. Muž se zhroutil dopředu a padl na tvář. Všichni tedy štíty neměli.

Jakmile zazněl třetí výstřel, byl už Vor na nohou a hnál se k lodi otrokářů. Druhové padlého muže viděli, jak klesl, spustili křik a rozhlíželi se kolem. Vor v běhu znovu pozvedl pušku a vypálil, tentokrát ne tak přesně. Střela se odrazila od kovového trupu nedaleko průlezu a otrokáři vyjekli. Vor vystřelil ještě jednou a zasáhl otevřený průlez.

Za svůj dlouhý život Vor zabíjel lidi za nejrůznějších okolností, obvykle z oprávněného důvodu. Teď ho lepší ospravedlnění nenapadalo. Víc mu bylo líto toho gorneta, kterého zastřelil předchozí večer.

Otrokáři byli v podstatě zbabělci. Zbytek mužů, chráněný štíty, se vrhl dovnitř a uzavřel průlez, padlého druhu nechali venku. Rakety obřího plavidla vychrlily výfukové plyny a poslední otrokářská loď se vypotácela do vzduchu i se svým nákladem zajatců. I když se Vor řtil, jak nejrychleji mohl, k lodi by se včas nedostal. Zvedl pušku a vypálil dvě zbytečné rány do spodní části trupu, ale plavidlo se už hnalo nad doutnajícími poli a domy.

Cítil ve vzduchu kouř, viděl hořící budovy a věděl, že to znamená konec jeho lidí. Byli zajati nebo zabiti

všichni? A co Mariella? Nejradši by se rozběhl od domu k domu, někoho našel... ale hlavně musel zachránit ty zajatce. Než loď odpluje, potřeboval zjistit, kam je vezou.

Zastavil se u muže, kterého zasáhl. Otrokář ležel na zemi a škubal rukama. Kolem hlavy měl uvázané žluté plátno a od levého ucha se mu ke koutku úst táhla tenká černá vytetovaná linka. Spolu s pramínkem krve mu ze rtů uniklo zasténání.

Ještě žije. Dobře. S takovým zraněním ale nevydrží dlouho.

„Řekneš mi, kam ty zajatce odvážejí,“ nařídil mu Vor.

Muž znovu zasténal a vychrlil ze sebe něco, co znělo jako nadávka. Vor se s takovou odpovědí nesmířil. Vzhlédl a viděl, jak oheň přeskakuje po střechách domů. „Nemáš na to moc času.“

Muž odmítal spolupracovat a Vor věděl, co musí udělat. Nebyl na to hrdý, ale otrokář stál v žebříčku lidí, jež by litoval, hodně nízko. Vytáhl dlouhý nůž na stahování kůže. „Ty mi to řekneš.“

Když Vor získal tu informaci a muž zemřel, rozběhl se kolem přístavků svého rozlehlého domu a volal, jestli ho neuslyší někdo, kdo to mohl přežít. Dlaně a paže měl celé od krve, některá pocházela ze zabitého gorneta, jiná z vyslýchaného otrokáře.

Venku našel dva starce, Marielliny bratry, kteří jim každý rok pomáhali svázat úrodu. Oba byli omámení, probírali se k vědomí. Vor soudil, že se otrokářské lodě snesly nad osadu a pokropily domy a pole omračujícími paprsky, aby všechny uspaly. Pak muži jednoduše od táhli každého, kdo vypadal mladý a silný. Mariellini bratři se jim nehodili.

Zdravější kandidáti – jeho synové a dcery, vnoučata, sousedé – byli odvečeni z domovů a odtáženi do lodí. Mnoho domů stálo v plamenech.

Ale hlavní bylo, co se stalo s jeho ženou. Vor vrazil do domu a křičel: „Mariello!“ K nezměrné úlevě uslyšel, jak mu seshora odpovídá. Nahoře v hostinském pokoji se snažila uhasit doutnající střechu, s kompresním hasicím přístrojem se vykláněla na vysokou štítovou zeď. Vor vrazil do pokoje a radostí se mu zatočila hlava, když viděl její starý, ale krásný obličej – vráscitý a ztrhané rysy, vlasy jako přadeno stříbra. Byl tak rád, že ji našel živou a bez úhony, že se málem rozplakal, ale musel se postarat o oheň. Sebral jí nádobu a kropil plameny oknem. Plameny putovaly po okraji střechy, ale dům ještě nevzplál.

„Bála jsem se, že tě odvezli s ostatními,“ vydechla Mariella. „Vypadáš stejně mladý jako tví vnukové.“

Pod postřikem začínaly plameny skomírat. Odložil nádobu a přitáhl si ji k sobě, jako to dělal víc než půl století. „A já měl strach o tebe.“

„Jsem moc stará, o mě zájem neměli,“ namítla Mariella. „To ti mohlo dojít, kdyby ses zamyslel.“

„Kdybych moc myslel, nedostal bych se sem, než odlétly všechny ty lodě. Takhle se mi povedlo zabít jednoho otrokáře.“

„Vzali skoro každého, kdo je schopný fyzicky pracovat. Pár lidí se možná schovalo a pár jich zabili, ale jak jsme...“ Zavrtěla hlavou a shlédla si na ruce. „To není možné. Všichni jsou pryč.“

„Já je dostanu zpátky.“

Mariella odpověděla smutným úsměvem. Políbil ty známé rty, které tak dlouho patřily k jeho životu, rodině, domovu. Byla tuze podobná jeho předchozí manželce Leronice Tergietové z jiné planety; i s tou žil, i ona mu porodila děti, pak zestárla a umřela, zatímco on se nezměnil.

„Vím, kam odletěli,“ pokračoval Vor. „Lodě je vezou na otrocké trhy na Poritrinu. Ten otrokář mi to řekl.“

Spolu s Mariellinými bratry se vydali do ostatních domů a pátrali po přeživších. Našli jich pár a shromáždili je, aby hasili šířící se oheň, pomáhali raněným a sestavili seznam chybějících. Z několika stovek obyvatel údolí jich zbylo jenom šedesát a většina byla stará nebo neduživá. Deset lidí se bránilo a zaplatili za to životem. Vor vyslal zprávy krajanům do dalších osídlených údolí na Kepleru a varoval je, aby se měli na pozoru před otrokáři.

Ten večer vytáhla Mariella snímky dětí, jejich rodin, vnoučat a rozložila je po stole, na poličky. Tolik tváří, tolik lidí, které je třeba zachránit...

Našla ho v dýmem čpícím podkroví domu, odhalil tam truhlu na zásoby. Otevřel ji a vytáhl vyžehlenou a složenou starou rudozelenou uniformu ve známých barvách Armády humanity, bývalého vojska Džihádu.

Ten balíček tam byl uschován mnoho, mnoho let.

„Vydám se na Poritrin a přivedu naše lidi zpátky.“ Zvedl kabát uniformy a přešel prsty po hladké látce rukávů, uvažoval, kolikrát byl ten úbor spravován a kolik krvavých skvrn z něj bylo odstraněno. Vždycky doufal, že se už nikdy nevydá do bitvy. Ale tohle bylo něco jiného.

„A až je zachráním, musím se postarat, aby se to už nikdy neopakovalo. Najdu nějaký způsob, jak tuto planetu ochránit. Corrinové mi to dluží.“

Je snadné se ohlížet a obviňovat jiné, ale těžší je hledět před sebe a nést odpovědnost za vlastní rozhodnutí a vlastní budoucnost.

GRIFFIN HARKONNEN,
POSLEDNÍ ZPRÁVA Z ARRAKIS

Na Lankiveilu vládla tvrdá zima, ale Harkonnenové si museli poradit. Po generace – od vyhoštění Abulurda Harkonnena za jeho činy v bitvě o Corrin – musela kdysi mocná rodina pozapomenout na svou ztracenou slávu na Saluse Secundus.

A většina z rodiny vážně zapomněla.

Z nebe se valil nelítostný déšť se sněhem, každou noc mrzl na hladký ledový příkrov. Místní v dřevěných domech, natěsnaných na pobřeží fjordu, museli každé ráno rozpouštět a kopancem otevírat dveře do divokého chladu venku. Někdy jen pohlédli na zčeřené vody a podmračené nebe a zase je přibouchli, usoudili, že je nebezpečné vydávat se na moře. Lodě na lov srstnatých velryb trčely celý uplynulý měsíc v přístavu, nemohly sklízet ten jediný produkt planety, který měl ve zbytku Impéria nějakou cenu.

I loďkám na příbřežní rybaření se málokdy podařilo proniknout do hlubokých vod a úlovky byly bídné. Lidé se museli často uchýlovat k nasoleným rybám z loňska a konzervovanému velrybímu masu. Ve srovnání se slá-

vou a bohatstvím dávných dní měli před sebou Harkonnenové jen ubohé vyhlídky.

Griffin Harkonnen – starší syn Vergyla, oficiálního vládce Ligy landsraadu na Lankiveilu – tuto planetu nenašel stejně jako jeho mladší sestra Valya. Společně si vybudovali plán, pomocí něhož toužili vyvést rodinu z bídné existence, způsobené chybami jejich praděda Abulurda a zradou, jíž se vůči němu dopustil Vorian Atreides. Jejich rodiče a zbytek rodiny tuhle touhu nedsíleli, ale shovívavě snášeli jejich odhodlání a navzdory Griffinovu a Valyinu mládí jim dovolili dělat, co se dalo.

Zatímco byla Valya mimo planetu a snažila se prosadit v Sesterstvu (a tím získat moc a vliv pro rod Harkonnenů), trčel Griffin doma a pokoušel se rozmnožit majetek rodiny, rozšířit její investice a vymanit ji z izolace. Každý den trávil dlouhé hodiny studiem, odhodlaný poučit se o rodinném podnikání a zvýšit životní úroveň lidí na této zapadlé planetě. Nebyl to příjemný svět, ale Griffin se nemínil nechat odradit a byl stejně jako sestra rozhodnutý dobrat se jmění a vlivu v obnoveném Impériu. Jeho účast v plánu byla ambiciózní, zahrnovala řízení rodinných aktiv, dohled nad tím, aby byla náležitě investována, a k tomu rozvoj podnikání, který by sahal dál než k přízemnímu cíli pouhého přežívání v těžkých klimatických podmínkách.

Griffin měl třiadvacet let, štíhlou postavu, vyváženou povahu a pragmatické uvažování. Zatímco sestra byla z nich dvou ta prchlivější a nesnesla už víc život na Lankiveilu, on postupoval klidněji, jako kapitán provádějící svou loď ledovými vodami, hrnul se kupředu v pátrání po lepších mořích a slunečním svitu, o němž věděl, že se tam někde za mračny skrývá.

Navzdory mládí měl Griffin už slušné znalosti z historie, matematiky, obchodu a správy, protože si umínil stát se jednoho dne kvalifikovaným a schopným vůdcem planety... a tím vydláždít cestu budoucím generacím Harkonnenů k návratu do popředí Impéria.

Griffin už o spletitostech obchodování se srstnatými velrybami, procentech zisků a ztrát a imperiálních omezeních věděl víc než otec. Navzdory zděděnému titulu se Vergyl Harkonnen o tyto věci prostě nezajímal a značný díl tvrdé práce a uvažování přenechával synovi. Vergyl se spokojil s vlivem srovnatelným s mocí starosty města, ne s vůdcem landsraadu. Byl to ale hodný otec a dobře se staral o své mladší děti Danvise a Tulu.

Griffin a jeho sestra Valya snili lepší sny o budoucnosti rodiny, i když jako jediní. Kdysi, během zvlášť energického cvičného zápasu s bratrem na kolébajícím se dřevěném prámu v chladném přístavu prohlásila Valya, že jsou podle ní jediní praví Harkonnenové na celé planetě.

Valya byla jenom o rok mladší a matka do ní vkládala jen omezená („realistická“, jak říkala) očekávání. Předpokládala, že si děvče vezme nějakého místního muže, možná majitele jedné či dvou velrybářských lodí, porodí děti a usadí se. Ale po rozhovoru s misionářskou Sestrou, která před pěti lety navštívila Lankiveil, objevila Valya příležitost k úniku a odešla se věnovat výcviku mezi adeptkami na Rossak. Před odjezdem ale absolvovala několik dlouhých rozhovorů s Griffinem a společně se dohodli, jak mohou oba co nejlépe vylepšit budoucnost rodiny.

Griffin studoval odstavce neprůhledného byrokratického jazyka a historie, většinou zoufale nudné záležitosti. Pracoval na těch dokumentech jako pečlivý chirurg, rozpitvával jednotlivé sekce, dokud nepochopil spletité nuance vládnutí. Nyní se za ním vynořil jeho otec.

Vergyla zřejmě pobavilo, když viděl syna v takovém soustředění. „Ve tvém věku jsem studoval historii a děd Abulurd mi vyprávěl své příběhy, ale nesnášel jsem, jak se oficiální záznamy Corrinů vyjadřují o naší rodině. Rozhodl jsem se prostě žít svůj život. Nejlépe je se k těm dnům znovu nevracet.“

Griffin ukázal na dokumenty. „O té stránce minulosti jsem toho přečetl dost, otče, ale teď rozebírám něco většího. Pro naši budoucnost je důležitá imperiální politika.“ Pohládl se po bradě. Světle hnědý knír a kozí bradka odpovídaly barvě jeho vlasů. Domníval se, že s tím porostem bude vypadat elegantně, že mu propůjčí vzhled člověka, jehož je třeba brát vážně. „Studuji strukturu landsraadu, čtu jeho stanovy. Chci podstoupit zkoušku a stát se oficiálním zástupcem Lankiveilu v Radě landsraadu.“

Vergyl se zasmál. „Ale my už prostředníka máme. Není třeba, abys cestoval na schůze až na Salusu Secundus.“

Griffin se snažil potlačit rozčilený ruměnec a zadržel se, aby na otce nevyštěkl. „Studoval jsem obchodní smlouvu dojednanou tím naším prostředníkem. Zahnuje dvaadevadesát planet včetně Lankiveilu – a věř mi, *nám* neprospívá. Lankiveilu a dalším čtyřiaosmdesáti planetám se prodraží, zatímco osm planet, už tak dost bohatých, z ní pořádně těží. Mám podezření, že se ten prostředník nechal podplatit.“

„To nemůžeš vědět jistě. Já Nelsona Treblehorna znám a připadá mi jako dobrý člověk.“

„Je sympatický, to ano. Ale že by se nám vyplácel, to ne. Dále, prvním krokem pro získání respektu rodiny je mít přímé zastoupení v landsraadu. Chci se vydat na Salusu Secundus, abych se podíval do sídla landsraadu a setkal se se svým milovaným bratrancem *imperátorem*.“

Před několika generacemi byli Harkonnenové a Služebníci alias Corrinové táž rodina, ale nyní považovali vůdci Impéria jméno Harkonnen za ostudné a nikdy ho nevyslovovali. Griffin věděl, jak sestra touží odstranit ten nános hanby, způsobený Vorianem Atreidem. I on cítil váhu nespravedlnosti vůči vlastní rodině a oba sourozenci hráli svou úlohu v plánovaném nástupu k moci. Vedle podnikatelských cílů se Griffin snažil o politická

spojenectví. Jednoho dne pocestuje na Salusu zaujmout právoplatné místo Lankiveilu v zasedací síni landsraadu. Měl v úmyslu *vysloužit* Harkonnenům vliv.

Nyní, když byly všechny planety Ligy a bývalé Ne-připojené planety sdruženy do jedné sítě, zahrnovalo spojené Impérium více než třináct tisíc planet. Ale nic by se nemohlo vyjednat, kdyby se tolik zástupců jednotlivých izolovaných planet muselo před každým hlasováním potýkat se všemi byrokratickými opatřeními. A tak prostředníci, určení imperátorem Salvadorem, sjednotili desítky chabě spřízněných planet pod jediný deštník a hlasovali v zájmu jejich obyvatel. Považovalo se to za užitečné (a planetám to neslo imperiální subvence a jiné výhody), ale ne závazné a na úkor oněch výhod byly povoleny výjimky. Podle Griffina byly imperiální benefity, jež Lankiveil získával výměnou za zastupování, tak minimální, že prakticky neexistovaly.

Griffin si umínil zastupovat na Saluse Secundus zájmy vlastní planety a rodiny. Osobně. Když se teď Valya stala jednou ze zkušených Sester z uznávané školy na Rossaku a Griffin bude brzy sloužit coby oficiální zástupce Ligy landsraadu a přitom řídit a rozšiřovat rodinné komerční operace, vypadaly vyhlídky rodu Harkonnenů mnohem světleji.

„No, pak nepochybuji o tom, že je to správné rozhodnutí.“ Vergyl se nad velkolepými synovými plány tvářil pobaveně. I když Griffin převzal na svá bedra hodně podnikatelské práce a rozhodování, považoval ho otec pořád za naivního mladého muže.

V rámci ambiciózního obchodního podniku, který Griffin a Valya společně vymysleli, požádal strýce Welleru, aby se vydal po planetách jako zástupce rodiny a dojednával dodávky velrybích kožešin. Weller byl sice výtečný obchodní cestující a všichni ho měli rádi, ale pro podnikání moc talentu neměl a jeho bratr Vergyl byl v důležitých záležitostech týkajících se rodiny ještě nepoužitelnější. Strýček Weller aspoň rozuměl obchodní

taktice a cílům, chtěl něco dělat a byl ochoten obětovat čas a nadání; Vergyl to v zásadě vzdal. Pokud měl Griffinův otec zamlada vůbec nějakou ctižádost (a o tom Griffin pochyboval), rozhodně mu žádná nezbyla.

V uplynulém roce se Griffin pustil do investic a plánů rozšíření trhu a vyslal na moře stovky lodí navíc na největší lov srstnatých velryb, jaký kdy planeta zažila. Pak vyjednal smlouvu o přepravě nákladu s levnou dopravní společností Nebeský transport, jež měla vozit strýčka Wellera a jeho zboží po Impériu.

Hlavní dopravní firmou Ligy byla kosmická flotila VenHold. Měla dokonalé zabezpečení, protože její lodě naváděli tajemní – podle některých nelidští – kormidelníci, kteří dovedli předvídat rizika a nehody ještě předtím, než k nim došlo. Ale VenHold si účtoval hříšně vysoké ceny a rod Harkonnenů investoval do této expanze značnou část rodinných zisků. Další výdaje nemohl Griffin ospravedlnit. Společnost Nebeský transport sice byla pomalejší a nepoužívala kormidelníky, nabízela však velice slušné podmínky. A tak, když bylo všechno ujednáno, vyrazil Griffinův strýc s velkým nákladem sametově hebkých velrybích kožešin do vesmíru v naději, že vzbudí zájem a uzavře lukrativní smlouvy na dodávky s jinými planetami.

Griffin se zatím zabral do studia, aby složil kvalifikační zkoušku a mohl se stát oficiálním zástupcem Lankiveilu na Saluse Secundus. Vzhlédl k otci. „Musím se ještě učit – příští lodí mám odeslat svůj zkušební balíček.“

Vergyl Harkonnen mu věnoval vlažnou pochvalu, míněnou jako povzbuzení. „Ty to zvládneš, synu.“ Odešel a zanechal Griffina jeho studiu.

Jsem štědrý muž, když je štědrost namístě. Ale je rozdíl mezi štědrostí vůči těm, kdo si ji zaslouží, a dobročinností vůči těm, kdo by chtěli využít mého bohatství.

ŘEDITEL JOSEF VENPORT,
STANDARDNÍ ODPOVĚĎ NA ŽÁDOSTI O PODPORU

Josef Venport přimhouřil modré oči a měřil si jimi nervózní šéfy sklizňových posádek, čekající, až budou moci přednést svá hlášení v klimatizované konferenční síni v sídle společnosti VenHold na planetě Arrakis. „Abychom si rozuměli: udělám, co bude třeba, abych ochránil své držby.“

Ředitel přecházel po místnosti, aby vybil přebytečnou energii, pokoušel se ovládnout vztek. Husté vlasy skořicové barvy měl sčesané z čela a nad tenkými rty, které se málokdy prohnuly úsměvem, si pěstoval huňatý knír. Hleděl na své předáky a hustá obočí se mu nad kořenem nosu spojila. „Má prababička Norma Cenva obětovala většinu své vesmírné flotily, nemluvě o nespočtelných lidských životech, aby porazila myslící stroje. Střežení vlastních obchodních zájmů možná nepůsobí tak dramaticky, ale radím vám, nepochybujte o mém odhodlání.“

„O vašem odhodlání jsme nikdy nepochybovali, pane,“ ozval se Lilik Arvo, dozorce nad firemními operacemi sklizně koření na Arrakis. Hlas se mu zachvěl. Arvo

měl temně opálenou a vrásčitou pleť jako stará hrozinka. Další dva muži, sekční šéfové sklizňových týmů z hluboké pouště, sebou škubli, i oni se báli Josefova hněvu. Jen zaprášená žena sedící vzadu nedala najevo strach a zachmuřeně jednání pozorovala.

„Především jsem sem vůbec nechtěl jezdit,“ pokračoval Josef. „Dávám přednost tomu, aby operace probíhaly nezávisle, ale jestli mi jiná společnost krade koření – *mé koření!* – musím to zarazit. A to okamžitě. Chci vědět, kdo tady kromě nás sklízí melanž, kdo to financuje a kam to zatracené koření plyne.“

Každý, kdo se ve firmě VenHold vypracoval na nějakou pozici, věděl, že když někdo Josefa zklame, odplatě neujde. A pokud se dozorcí a správci nechtěli stát terčí jeho vzteku, museli objevit vhodnější objekt potrestání.

„Dejte nám pokyny, pane, a my se o to postaráme,“ promluvila ta žena v konferenční místnosti, jejíž uprášené hadry skrývaly dobře padnoucí a udržovaný recyklační oblek. „Uděláme, co potřebujete.“ Mezi shromážděnými byla jediná, koho považoval za kompetentního. A taky jediná, komu nevyhovoval chladný zvlhčený vzduch.

Praskliny a vrásky kolem očí napovídaly, že je letitá, i když prostředí suché pouště a melanž, která prodlužovala život, jakékoli odhady věku ztěžovaly. Oči měla děsivě modromodré, což naznačovalo stálou konzumaci koření, možná i závislost na něm.

Josef si ji měřil s uspokojením. „Situaci znáte, Išanti. Řekněte nám, co doporučujete.“ Přejel drtivým pohledem vedoucí posádek, kteří místo návrhů přicházeli s výmluvami.

Pokřčila rameny. „Nemůže být moc těžké zjistit jedno dvě jména.“

„Ale jak?“ chtěl vědět Arvo. „Nejdřív musíme najít ty pytláky. Jejich strojní zařízení je neoznačené a poušť rozlehlá.“

„Prostě je třeba vědět, kde hledat.“ Išanti se usmála, aniž ukázala zuby. Měla sytě hnědé vlasy, svázané pestrým šátkem. Nosila dva přívěsky s typickými buddislámskými vzory, což nepřekvapovalo – většina kmenů ze širé pouště byli zensunnité, zejména uprchlíci před otrokáři.

Ač ve firmě Venport Holdings ani v její dceřiné společnosti Spojené obchody nezastávala žádnou formální pozici, Josef jí za její užitečné služby dobře platil. Išanti přicházela ze širé pouště, lehce se přesouvala od izolovaných jeskyní kmene do kosmického přístavu a do okolních sídlišť. Dohlédla na Venportovy sklizňové operace, uzavřela obchod s obchodníky v Arrakis City a pak se zase vytratila jako písečný vír do dun. Josef se ji nikdy nepokusil sledovat a ostatním vydal přísné instrukce, aby nechali Išanti na pokoji.

Obrátil se ke svým posluchačům. „Chci, abyste všichni pátrali. Je-li třeba, podplácejte, najměte zvědy, aby hledali v poušti. Spojené obchody nabídnou velikou odměnu každému týmu, který odhalí nezákonné operace. Neopustím tuto planetu, dokud nezískám odpovědi.“ Obočí mu zase sjela k sobě. „A netoužím se tu zdržovat dlouho.“

Išanti se na něj znovu usmála a Josef zauvažoval, na jaká měřítká krásy jsou místní zensunnité zvyklí. Pokouší se s ním snad flirtovat? Ta ostřílená žena z pouště ho nepřitahovala ani trochu, ale cenil si jejích schopností. Na Kolharu měl manželku, k níž se chtěl vrátit, inteligentní ženu jménem Cioba, odchovanou Sesterstvem – jediného člověka, jemuž za své nepřítomnosti svěřoval dohled nad spojenými obchodními operacemi VenHoldu.

„Postaráme se, abyste se tu nemusel zdržovat, pane,“ slíbil Arvo. „Pustím se do toho okamžitě.“ Josef ale věřil spíš Išanti.

Obrátil se na ně na všechny: „Můj předek Aurelius Venport pochopil potenciál sklizňových operací a mno-

ho riskoval, mnoho investoval, aby z nich udělal výnosný podnik.“ Naklonil se dopředu. „Má rodina nechala na této planetě spoustu krve a peněz a já nemíním dovolit, aby na základech položených Venporty tancoval nějaký drzý konkurent. Se zloději musíme zatočit.“ Napil se z vysoké sklenice chladné vody a ostatní ho vděčně napodobili. Byl by dal přednost vítěznému přípitku, ale na ten bylo ještě brzo.

Josef se zavřel v soukromých pokojích v Arrakis City, jedl jídlo, které mu přinesli, aniž ho pořádně vnímal, a probíral se obchodními záznamy. Cioba mu už připravila shrnutí nejdůležitějších záležitostí vztahujících se k četným investicím společnosti a přidala osobní poznámku o pokrocích jejich dvou mladých dcer, Sabine a Candys, které podstupovaly výcvik na Rossaku.

Společnost VenHold za posledních několik generací tak neuvěřitelně zbohatla, že Josef musel oddělit distribuční složku a vytvořit samostatnou jednotku, firmu Spojené obchody, obchodující s melanží z Arrakis i s jinými vysoce ceněnými komoditami. Založil také četné silné finanční instituce na důležitých planetách, kde mohl divestovat, investovat a ukrývat zisky VenHoldu. Nechtěl, aby někdo – a zvláště ne ti blázniví, fanatičtí odpůrci technologií – tušil, jakou mocí a vlivem ve skutečnosti disponuje. Ale mezi četnými hrozbami a výzvami, kterým čelil, stáli ti krátkozrací služebníci barbari neustále na špici nebo těsně pod ní. Neúnavně ničili dokonale životaschopné opuštěné robotické lodě, jež by se daly začlenit do kosmické flotily VenHoldu.

Jakmile se vrátí na Kolhar, bude mít plné ruce práce. Brzy ho také čekají na Saluse Secundus na důležitém zasedání landsraadu. Ale nemůže opustit Arrakis, dokud nevyřeší jistý problém...

Išanti vážně vystopovala v širé poušti ilegální konkurenční sklizňové operace. (Josef nedovedl pochopit, jak to, že jeho mnohem lépe vybavené výzvědné letouny neobjevily nic.) Lilik Arvo poslal na místo tým, ale pytláci unikli. Arvo však zastavil jejich malou nákladní loď, dřív než stačila opustit planetu. Nákladový prostor byl plný pašované melanže. Josef náklad samozřejmě zkonfiskoval a přidal ho k vlastním zásobám.

Technici VenHoldu prozkoumali neoznačené plavidlo, analyzovali sériová čísla jeho součástí a našli důkazy toho, že patří firmě Nebeský transport. Josef z toho radost neměl. Arjen Gates se znovu pletl někam, kam nepatřil.

Nebeský transport byl Josefův jediný vážný konkurent v oboru vesmírné přepravy a Venportovi se to narušení nelíbilo. Z tajných informací, které získal (za značnou cenu), věděl, že Nebeský transport přichází až o jedno procento svých plavidel – což bylo absurdně vysoké procento ztrát. Ale to bylo riziko podnikání. Jestliže si cestující a přepravci volili nižší cenu a nespolehlivou dopravu, dostali, co si zasloužili...

Arvo a Išanti dorazili do soukromých Josefových pokojů a přivedli svázaného muže s roubíkem, oděného v neoznačené letecké kombinéze. Arvo vypadal spokojený sám se sebou, jako by celou tu operaci zařídil sám. „Tento muž byl jediná osoba na palubě toho nezákonného plavidla. Přijdeme tomu na kloub, pane, ale prozatím odmítá mluvit.“

Josef povytáhl huňatá obočí. „Pak je třeba přimět ho k řeči.“ Obrátil se k zajatci, který se silně potil. *Plýtvá vodou*, řekli by lidé z pouště. „Kdo vede vaše operace tady na Arrakis? Rád bych si s tím člověkem promluvil.“

Išanti sundala zajatci roubík a muž znechuceně zkřivil rty. „Tohle je svobodná planeta. Nemáte o nic větší právo na melanž než každý jiný. Během nákaz probíhaly na Arrakis stovky sklizňových operací. Ko-

ření je tu, abychom si ho sebrali ze země! Investovali jsme do toho sami. Naše práce nijak nenarušuje vaše obchodování.“

„Je to *moje* koření.“ Josef nezvýšil hlas, ale zuřivost, která se v něm skrývala, vřela jako narůstající bouře. Máchl pohrdavě rukou. „Išanti, zjistěte od něj, co se dá. To dokážete. Vlastně si můžete jako odměnu za svou službu nechat jeho vodu.“

Teď se Išanti usmála tak široce, až odhalila zuby. O kousek povytáhla mléčně bílou dýku za opaskem. „Děkuji vám, pane.“ Vrazila roubík zajatci zpátky do úst, utišila tak jeho protesty a odvedla bránícího se muže pryč.

Mé pohnutky jsou nepochopitelné pro všechny s výjimkou Erasma. My dva si navzájem rozumíme i navzdory našim zřejmým odlišnostem.

GILBERTUS ALBANS, SOUKROMÉ DENÍKOVÉ ZÁZNAMY

Aby podpořil mentatské soustředění, vybudoval ředitel Gilbertus Albans svou školu na nejméně osídleném kontinentu planety Lampadas. I když šlo o poklidný svět, potřeboval místo, kde by se jeho instruktoři a studenti mohli soustředit na náročný studijní program a nenechali se rozptylovat vnějšími záležitostmi.

Při výběru této planety coby domova mentatské školy chybně podcenil neutuchající sílu služebnického hnutí po porážce Omnia. Očekával, že horlení proti technologiím rychle vyvane, zajde na nedostatek elánu a potřeb, ale Manford Torondo byl mocnější než kdy dřív. Gilbertus musel kráčet po tenkém laně.

Stál na stupínku hlavní posluchárny, v centru pozornosti, obklopený sedadly, která se prudce zvedala do zadních řad. Vnější stěny a strop amfiteátru byly z tmavého skvrnitého dřeva s umělou patinou, aby vypadalo hodně staré a dodávalo budově význam. Důmyslné zesilovače nesly jeho klidný, odměřený hlas ke všem pozorným studentům.

„Musíte dohlédnout dál, než jak se věci jeví.“ Ředitel ukázal dolů na dvě těla, ležící na pitevních stolech upro-

střed stupínku. Na jednom spočívala bledá nahá lidská mrtvola se zakloněnou hlavou a zavřenýma očima; paže měl mrtvý muž natažené rovně u boků. Na druhém stole ležel deaktivovaný bojový robot s podobně rozloženými vyzbrojenými pažemi a hlavou ve tvaru projektilu.

„Člověk a myslící stroj. Všimněte si podobností. Studujte je. Učte se z nich a ptejte se sami sebe: vážně se od sebe tak moc liší?“

Gilbertus měl na sobě tvídovou vestu a kalhoty a na úzké tváři kulaté brýle, jimž dával přednost před kúrou na vylepšení zraku. Vlasy měl řídké, ale pořád přirozeně slámově žluté jako zamlada. Musel se udržovat a hodně se snažit, aby zakryl fakt, že mu je víc než sto osmdesát let, díky kúře na prodloužení života, které ho podrobil nezávislý robot Erasmus. Ani jediný z mentatských studentů netušil, jak důležitou roli sehrál ten robot učitel v jeho životě. Bylo by nebezpečné, kdyby služebníci zjistili o minulosti Gilbertuse pravdu.

„Džihád prokázal, že lidé jsou nadřazení myslícím strojům, to ano. Ale při bližším zkoumání vysledujeme jisté podobnosti.“

Protože mentati byli lidská obdoba počítačů, služebníci, brojící proti technologiím, tuto školu podporovali. Gilbertus měl ale s myslícími stroji úplně jiné zkušenosti. Pro vlastní bezpečí si ty názory nechával pro sebe, zvláště tady na Lampadu.

Gilbertus zvedl hladkou hlavu bojového robota a oddělil ji od upevňovacího mechanismu na krku. „Robot, kterého tady vidíte, je pozůstatek toho konfliktu a my dostali zvláštní povolení používat ho jako učební pomůcku.“ (Imperiální vláda žádné problémy nedělala, ale Manford Torondo se tak snadno přesvědčit nedal.)

Uchopil bledou pravou ruku mrtvolu. „Všimněte si svalstva a srovnajte ho s mechanickou anatomií bojového robota.“

Před zraky zaražených studentů, některých zaujatých a jiných ve zřejmé hrůze, Gilbertus metodicky odstranil

orgány připravené mrtvoly, pak vytáhl zhruba odpovídající části těla robota, postupoval krok za krokem, předváděl podobnosti. Všechny části vystavil na tácech vedle obou těl, prováděl současné pitvy.

Půl hodiny rozebíral bojového robota, vysvětloval, jak jednotlivé součásti zapadají dohromady, jak fungují zabudované zbraně, vykládal o jejich schopnostech a každý bod spojil s lidským protějškem.

Draigo Roget, jeden ze starších studentů a zároveň asistent vyučujícího, připravil jednoduchou promítačku, předvádějící detaily operace divákům. Draigo byl od hlavy k patám oblečený v černém, což ještě podtrhovaly jeho dlouhé havraní vlasy, černá obočí a tmavé oči.

Lebka mrtvoly byla předem otevřena a mozek vyjmut a nyní Gilbertus odhalil řídicí jednotku bojového robota. Položil na táč jádro robotových gelových obvodů: měkce vypadající kovová koule byla protějškem spletitého lidského mozku, ležícího v jiné misce. Štouchl špičkou prstu do počítačového jádra. „Myslicí stroje mají výkonnou paměť a vysokorychlostní procesory, ale jejich kapacita je omezená, ohraničená specifikací, podle níž byly vyrobeny.“

Gilbertus rozpitval mozek. „Naproti tomu lidský mozek nemá žádné známé výrobní parametry. Všimněte si složitého uspořádání na tomto příčném řezu: velký mozek, malý mozek, přední mozek, mezimozek, spánkový lalok, střední mozek, Varolův most, dřev – tyto termíny všichni znáte. Navzdory fyzické masě mozku jeho nositel většinu myšlenkové a výpočetní kapacity nikdy nevyužije.“

Vzhlédl k nim. „Všichni se musíte naučit těžit z toho, co máte. Možná neexistuje omezení, kolik informací udrží naše paměť – pokud je náležitě uspořádáme a uskladníme. V této škole učíme každého studenta napodobit uspořádání a výkonné metody uvažování myslících strojů a zjistili jsme, že lidé to dokážou lépe.“

Studenti si něco mumlali, někteří z nich rozpačitě. Zvlášť si všiml kyselého výrazu Alys Carrollové, nadané, ale úzkoprsé mladé ženy, vychované mezi služebnými. Byla jedním ze studentů, jež sem poslal Manford Torondo; co se týkalo duševních schopností, vedla si Alys překvapivě dobře.

Aby mohl Gilbertus vybudovat mentatskou školu na Lampadu, uchýlil se k jistým obětem. Coby součást dohody s Manfordem, zajišťující podporu škole, musel Gilbertus každým rokem přijmout jistý počet studentů vybraný služebníky. I když to nebyli nejlepší kandidáti a obsadili místa, která by příslušela nadanějším a objektivnějším jedincům, byl to nutný ústupek.

Gilbertus o krok couvl od dvou exemplářů na pitevních stolech. „Mým úkolem je, abyste z této školy vyšli s uspořádanými myšlenkami a paměťovými schopnostmi rozvinutými tak, abyste byli víc než jen protějšek jakéhokoli počítače.“ Věnoval jim otcovský úsměv. „Stojí vám takový cíl za snahu?“

„Ano, pane!“ Po posluchárně se přehnala souhlasná vlna.

I když byly vnější podmínky kolem školy mentatů nepřívětivé – rozlehlé mokřady, bažinaté kanály a nebezpeční predátoři –, Gilbertus věděl, že tvrdé prostředí vybrušuje ty nejschopnější lidské jedince. To ho naučil Erasmus.

Školní komplex představovalo rozsáhlé seskupení navzájem propojených plovoucích plošin ukotvených ve velkém bažinatém jezeře, obklopeném neobděláanou a neosídlenou krajinou. Ochranný štítový systém nepropouštěl otravný, nemoci přenášející močálový hmyz a vytvářel mentatským studentům něco jako oázu.

Gilbertus přešel po plovoucím můstku nad bažinou, temně zelené vody pod sebou si nevšímal. Minul plovoucí sportovní kurt a jednu z volně stojících posluchařůren a vešel do administrativní budovy na okraji komplexu, hostící kanceláře děkanů a doživotních mentatských profesorů. Škola měla už víc než dvě stovky instruktorů a čtyři sta studentů, což znamenalo pozoruhodný úspěch mezi mnoha výukovými středisky, která se vynořila po porážce myslících strojů. Studium tu bylo tak těžké, že neuspělo téměř pětatřicet procent i z těch nejlepších kandidátů přijatých do školy (mimo ty povinné z řad služebníků) a jenom nejlepší ze všech se mohli stát mentaty.

Biosenické lampy v Gilbertusově kanceláři vydávaly slabou, ale nikoli nepříjemnou vůni. Rozlehlý prostor byl vybaven tmavou podlahou z koaganského dřeva a koberečky spletenými z listů a kůry močálových vrb. Slabě hrála klasická hudba, skladby, které si kdysi vychutnávali s Erasmem v robotových odpočinkových zahradách na Corrinu.

Z nostalgie si kancelář zařídil tak, aby připomínala Erasmův dům na Corrinu, se stejnými luxusními fialovými závěsy a zdobeným nábytkem. Musel být velice opatrný, ale věděl, že na to nikdy nikdo nepřijde. Gilbertus byl jediný žijící člověk, jenž si pamatoval okázalost soukromé vily nezávislého robota.

Až k vysokému stropu sahaly police na knihy, vyrobené z leštěného dřeva, které vypadalo starožitně; vrypky a odřeniny byly doplněny při montáži, aby působilo letitě. Když Gilbertus zakládal tuto školu, chtěl vzbudit dojem dlouhověké vážené instituce. Všechno kolem jeho kanceláře, budovy a školního komplexu bylo navrženo se značným rozmyslem.

A tak se to také sluší, pomyslel si. Koneckonců jsme mentati.

Děkani a profesori vymysleli a propracovali průkopnické instruktážní programy, jak rozšířit hranice lidské

mysli, ale podstata mentatské učební látky pocházela ze zdroje známého jedině Gilbertusovi – ze zdroje, který by v případě odhalení vystavil celou školu krajnímu nebezpečí.

Když se Gilbertus přesvědčil, že je sám, zamkl za sebou dveře a stáhl všechny látkové i dřevěné rolety. Vytáhl z kapsy u pasu klíč a odemkl mohutnou dřevěnou skříň, vestavěnou do jedné části polic. Sáhl dovnitř, dotkl se jistého místa na desce, police se přesunuly, otočily a rozvinuly se jako okvětní lístky květiny.

Na jedné z nich spočívalo mihotající se paměťové jádro a Gilbertus ho oslovil: „Jsem tady, Erasme. Jsi připraven pokračovat v rozhovoru?“

Pulz se mu zrychlil, dílem z návalu citu, dílem kvůli riziku. Erasmus byl nejnenáviděnější ze všech nezávislých robotů, stejně neblaze proslulý myslící stroj jako samotný Omnius. Gilbertus se usmál.

Před katastrofickým pádem Corrinu odstranil z těla robota, odsouzeného ke zkáze, paměťové jádro a tajně ho odnesl, když se zamíchal mezi četné lidské uprchlíky. V následujících letech si vytvořil úplně nový život, falešnou minulost. Využil svých schopností a vybudoval tuto mentatskou školu – s tajnou pomocí Erasma, který ho zásoboval neustálými radami.

Koule gelových obvodů tepala aktivitou a nezávislý robot promluvil svým známým erudovaným hlasem z malých reproduktorů: „Děkuji ti – už jsem začínal cítit klaustrofobii, i s těma tajnýma transočima, které jsi mi povolil.“

„Zachránil jsi mě před životem v nevědomosti a špíně a já tě zachránil před zničením. Poctivá odplata. Ale omlouvám se, že nemůžu udělat víc – aspoň zatím ne. Musíme si dávat veliký pozor.“

Před lety si Erasmus vybral z bídných otrockých ohrad na planetě strojů jedno dítě. Byl to experiment, který měl ukázat, zda je možné pečlivým výcvikem některého z těch divokých tvorů civilizovat. Během let se nezávislý

robot stal pro Gilbertuse téměř otcem a mentorem, jenž ho učil, jak si uspořádat myšlenky a zdokonalit vlastní mozek, aby dokázal uvažovat s výkonností dříve vyhrazenou jenom počítačům. *Jaká ironie*, pomyslel si Gilbertus – *škola na vystupňování lidského potenciálu má kořeny ve světě myslících strojů!*

Erasmus byl tvrdý, ale výtečný učitel. Nejspíš by uspěl s kterýmkoli mladým člověkem, jehož by se pokusil vycvičit, ale Gilbertus blahořečil osudu, že si robot vybral právě jeho...

Rozprávěli spolu tichými hlasy, věčně v obavách, že budou odhaleni. „Znám rizika, která podstupuješ, ale jsem čím dál netrpělivější. Potřebuji novou kostru, funkční tělo, jež mi zas umožní pohyblivost. Neustále promýšlím nesčetné zkušební scénáře, které by u tvého kádru studentů vynesly zajímavé výsledky. Jsem přesvědčený, že lidé dál provádějí fascinující a nerozumné věci.“

Gilbertus se jako vždycky vyhnul tématu vytvoření nového těla, po němž robot tak toužil. „To ano, otče – a také nepředvídatelné a divoké věci. To proto tě musím udržovat v úkrytu. Ze všech tajností Impéria je tvá existence možná tím největším.“

„Toužím se zase zaobírat lidmi... ale vím, že děláš, co můžeš.“ Robotův hlas se odmlčel a Gilbertus v duchu viděl měnící se výraz na robotově staré tvarokové tváři, na těle, které zůstalo na Corrinu. „Vezmi mě na procházku po pokoji. Vytáhni o kousek jednu roletu, ať můžu senzory vyhlédnout ven. Potřebuji přísun nových dat.“

Gilbertus, stále ve střehu, vzal lehkou kouli, kolébal ji v dlaních a dával si dobrý pozor, aby ji neupustil ani jinak nepoškodil. Odnesl ji k jednomu z oken s výhledem na rozlehlé mělké jezero – odkud by je jen těžko mohl někdo pozorovat – a povytáhl rolety. Nemohl Erasmovi tu malou laskavost upřít; dlužil toho nezávislému robotovi příliš mnoho.

Paměťové jádro se zasmálo a to tiché uchechtnutí Gilbertusovi připomnělo pokojné, idylické časy na Corrinu. „Vesmír se hodně změnil,“ uvažoval Erasmus. „Ale ty ses přizpůsobil. Udělal jsi, cos musel udělat, abys přežil.“

„A abych tě ochránil.“ Gilbertus si k sobě přitiskl paměťové jádro. „Je to těžké, ale budu v té přetvářce pokračovat. Za mé nepřítomnosti budeš v bezpečí, otče.“

Gilbertus měl brzy odjet z Lampadu s Manfordem Torondem, oba měli namířeno na Salusu Secundus oslovit Radu landsraadu a imperátora Salvadora Corrina. Z Gilbertusovy strany to byla delikátní a nebezpečná chůze po tenkém laně... akrobacie, z níž byl vždycy nesvůj.

Život je složitý i bez ohledu na podmínky, do nichž se narodíme.

HADITHA CORRINOVÁ,
DOPIS MANŽELOVI, PRINCI RODERICKOVI

Panovnický kočár, tažený čtyřmi zlatými lvy, vedl procesí Zimií, hlavním městem Salusy Secundus. Bylo to město monumentů, uctívající četné hrdiny dlouhého Džihádu. Imperátor Salvador Corrino viděl obrazy Sereny Služebnice, jejího mučednického synka Maniona a Velkého patriarchy Iblise Ginja na povlávajících praporech, na bocích budov, na sochách, na průčelích obchodů. Před nimi se konejšivě tyčila mohutná zlatá kupole Parlamentu, dějiště impozantních historických událostí.

Pod oblačným nebem projeli kolem vystaveného nebetyčného chodicího těla kymeka, pomačkaného a zrezivělého památníku, vysokého jako nejvyšší budovy. Ten obávaný stroj býval kdysi ovládán lidským mozkem a stal se součástí nepřátelských útočných sil během první bitvy o Zimii. Nyní byla ta obří postava bez života, sloužila coby pozůstatek a připomínka těch temných dnů. Po více než stovce let od Džihádu Sereny Služebnice byly síly myslících strojů na Corrinu naprosto poraženy a lidé už jim neotročili.

Zimii v průběhu Džihádu dvakrát vážně poškodily útoky strojů a v obou případech bylo město znovu vybu-

dováno – coby doklad odhodlaného, neústupného lidského ducha. Po masakru a v troskách bitvy o Corrin si rodina Služebníků změnila jméno na Corrino a postavila se do čela nového Impéria. Prvním imperátorem se stal Salvadorův děd Fajkán a po něm jeho otec Jules. Ti dva muži dohromady vládli jednasedmdesát let, načež na trůn nastoupil Salvador.

Imperátor se v panovnickém kočáře cítil podrážděný z toho narušení ranního programu, ale dostalo se mu zprávy o pochmurném nálezu, který prý musí vidět na vlastní oči. Pospíchal z paláce v doprovodu panovnických stráží, asistentů, poradců a veškeré ochranky (protože neklidní lidé si vždycky najdou něco, proti čemu protestovat). V dalším kočáře za ním jel doktor sukovské školy, jen pro případ, že by něco nevyšlo. Salvador se strachoval mnoha věcí a nosil své obavy jako nepadnoucí oděv.

Procesí postupovalo a imperátor nijak zvlášť netoužil vidět ten příšerný nález, k němuž ho vezli, ale byla to jeho povinnost. Lví kočáry postupovaly středem města, mýjely jiné kočáry, pozemní automobily a nákladní vozy, které couvaly a uvolňovaly cestu panovníkovi s doprovodem.

Zdobený kočár hladce zastavil na velikém ústředním náměstí a livrejovaní sluhové pospíchali otevřít dveře. Když pomáhali imperátorovi ven, cítil už ve vzduchu pach spáleného masa.

Přiblížil se k němu vysoký svalnatý muž v šarlatové tunice a zlatých kalhotách, barvách rodu Corrino. Roderick byl imperátorův nevlastní bratr, měli společného otce, ale různé matky; i jejich nevlastní sestra Anna měla jinou matku. (Imperátor Jules se činil, byť se svou zákonitou manželkou nikdy dítě nezplodil.)

„Tamhle,“ pronesl Roderick tichým hlasem. Měl hlavu plnou hustých blond vlasů, na rozdíl od Salvadora – sedmačtyřicetiletého, o dva roky staršího –, jemuž zbyl už jen kousek chomáčovitého tmavého porostu na temeni. Oba muži měli aktivované osobní štíty coby

běžnou součástí oblečení a ty je obalovaly téměř neviditelným silovým polem. Muži si to všudypřítomné technologické zařízení ani neuvědomovali.

Roderick ukázal k soše Iblise Ginja, charismatického, ale komplikovaného náboženského vůdce Džihádu, který podnítil miliardy lidí k boji proti robotickým utlačovatelům. Salvador s hrůzou spatřil spálené zmrzačené tělo, visící na soše. K mrtvole ohořelé k nepoznání byla připevněna cedule s nápisem TOURE BOMOKO – ZRÁDCE BOHA A VÍRY.

Salvador to jméno dobře znal. Před dvaceti lety za otcovy vlády vyvolala Komise ekumenických vykladačů nesmírné pozdvižení vydáním nové svaté knihy, Oranžsko-katolické bible, údajně určené všem náboženstvím. Toure Bomoko byl předsedou zástupců komise, kteří strávili sedm let v izolaci pod kupolí uprostřed radioaktivních pustin staré Země. Komise dala dohromady kompromis, souhrn zásadních principů víry a pak s radostným triumfem dílo představila. Sestavený svatý text měl odstranit všechny rozdíly lidských náboženství, ale ve skutečnosti způsobil pravý opak.

Kniha a přílišné sebevědomí, jež za ní stálo, nebyla oslavována jako triumf sjednocení a základní kámen všeobecného porozumění, ale vyvolala prudký odpor po celém Impériu. Bomoko a jeho druhové utekli před davu, mnoho delegátů bylo zlynčováno, zatímco jiní se díla zřekli, aby si zachránili kůži. Někteří z nich spáchali sebevraždu, často za podezřelých okolností, zatímco jiní, jako Bomoko, se ukryli.

Později, když bylo Bomokovi milosrdenstvím imperátora Julese zajištěno útočiště v imperiálním paláci, připustil předseda veřejně, že jeho komise při pokusu vytvořit nové náboženské symboly chybila, což jen „vneslo nejistotu do uznávané víry“ a „rozdmyčalo polemiky o bohu“. Pak ale došlo ke skandálu s imperátorovou manželkou a Bomoko uprchl – podruhé byl donucen k útěku. Nikdy se už neukázal.

Nyní stál Roderick po bratrově boku a prohlížel si spálené mrtvé tělo bez tváře, uvázané na soše. „Myslíš, že ho tentokrát vážně našli?“

Salvador, nepohnutý tím zohaveným tělem, obrátil oči v sloup. „To sotva. Tohle je sedmý údajný ‚Bomoko‘, kterého zabili. Ale stejně nech provést genetické testy, jen pro jistotu.“

„Postarám se o všechno.“

Salvador věděl, že nemusí mít obavy. Roderick byl odjakživa ten rozvážnější a klidnější z bratrů. Imperátor vydal pomalý povzdech. „Kdybych věděl, kde Bomoko je, sám bych ho té lůze předal, jenom abych jí udělal radost.“

Roderick stiskl rty a zamračil se. Podíval se vážně na bratra. „Předpokládám, že bys to se mnou nejdřív probíral.“

„Máš pravdu, nic tak vážného bych bez tvé rady neudělal.“

Během let protesty ochabovaly a zase sílily, ale za posledních víc než deset let, od té doby, co na trůn nastoupil Salvador, nedošlo k žádným velkým bouřím. Imperátor se chystal brzy ohlásit přepracované (a trochu přijatelnější) vydání Oranžsko-katolické bible, což jistě některé lidi znovu rozzuří. Nové vydání ponese záštitu Salvadorova jména, což zprvu vypadalo jako dobrý nápad. Salvador se prostřednictvím svých náboženských badatelů pokusil vyřešit některé problematické texty, ale extremisté chtěli tu sloučenou svatou knihu spálit, ne přepracovat. Musel si na náboženské fanatiky dávat dobrý pozor.

Roderick vydal ostrý rozkaz dvěma důstojníkům palácové gardy. „Sundejte tělo a uklidte to tady.“

Když bylo spálené tělo sundáváno, část zrudlého masa z ramen a trupu sklouzla z kostí a stráž se znechucenými výkřiky ucukly. Jeden z mužů přinesl Salvadorovi ceduli a ten zašilhal, aby rozluštil malé písmo na druhé straně. Lynčující lůza považovala za nutné vysvětlit, že tělo oběti bylo umučeno přesně stejným způsobem,

jak to myslící stroje provedly Sereně Služebnici – tím ospravedlňovala ten hrůzný akt.

Zatímco imperátor kráčel s bratrem zpátky k vladařskému kočáru, zabručel: „Po tisíciletém zotročení stroji a víc než stoletém krvavém Džihádu by člověk čekal, že už je to unaví.“

Roderick tiše a vědoucne přikývl. „Vypadá to, že jsou závislí na střetech a běsnění. Lidé mají pořád napjatou náladu.“

„Lidstvo je tak zatraceně netrpělivé.“ Imperátor vstoupil do kočáru. „To vážně čekali, že když padl Omnius, všechno se okamžitě vyřeší? Osmdesát let po bitvě o Corrin by už neměl vládnout takový rozruch! Kéž bych to mohl nějak uklidnit, Rodericku.“

Bratr mu věnoval slabý úsměv. „Udělám, co budu moci.“

„Ano, já vím, že uděláš.“ Salvador zavřel dveře kočáru, kočí pobídl lvy k rychlému kroku a zbytek doprovodu se hotovil ho následovat.

Toho večera přivezl Roderick bratrovi genetické výsledky do jeho venkovského sídla. Salvador a císařovna Tabrina byli zrovna v plném proudu další z hlasitých hádek, tentokrát kvůli jejímu přání převzít nějakou drobnou roli ve vládě, ne jen běžné ceremoniální povinnosti.

Salvador tu žádost zatvrzele odmítal. „Není to tradice a Impérium potřebuje stabilitu víc než co jiného.“ Panovnický pár byl v pokoji trofejí, jehož stěny zdobila menažerie ryb a divokých zvířat.

Princ Roderick naštěstí nezažil jejich hádku poprvé, a tak napochodoval do místnosti bez ohledu na křik. „Bratře, přinesl jsem výsledky. Myslím, že se na ně budeš chtít podívat osobně.“

Salvador popadl papír z Roderickových rukou, předstíral, že ho to vyrušení rozčililo, ale tajně věnoval bratrově vděčný úsměv. Zatímco Tabrina zuřila, seděla u krbu a pila víno – byla moc zdvořilá na to, aby pokračovala v hádce před hostem –, přelétl Salvador očima tu jednostránkovou zprávu. Spokojeně ji zmačkal do koule a hodil do krbu. „Nebyl to pravý Bomoko – jak jsem si myslel. Ta lůza pověsí každého, kdo je jí podezřelý.“

„Kéž by pověsila tebe,“ zamumlala císařovna tiše. Byla to nápadně krásná žena s tmavýma očima tvaru mandlí, výraznými lícními kostmi a pružným tělem v dlouhých přiléhavých šatech. Kaštanové vlasy měla upraveny do složitého účesu.

Salvador by nejraději vyštěkl, že se té lůze vydá sám, jenom aby se od ní dostal, ale neměl náladu na žerty. Obrátil se k manželce zády a vyšel z pokoje. „Pojď, Rodericku. Rád bych tě naučil jednu novou karetní hru. Ukázala mi ji má nejnovější konkubína.“

Při zmínce o konkubíně si Tabrina vztekle odfrkla a Salvador předstíral, že to neslyšel.

Roderick se rázně uklonil. „Jak poroučíš.“

Salvador povytáhl obočí. „Musím ti poroučet?“

„Jistěže ne.“ Společně se vydali do salonu.

Během Džihádu byl Rossak chráněný psychickými silami Čarodějek. Byly to mocné živoucí zbraně, které dokázaly zničit mysl kymeka, byť za cenu vlastního života. Ty dny jsou ale bohužel pryč! Dnes zbyla necelá stovka čistokrevných Čarodějek a ty už nemají sílu svých předchůdkyň.

PŘEDMLUVA K ZÁHADÁM ROSSAKU, UČEBNICI SESTERSTVA

Zatímco mnoho akolytek a Sester pokračovalo ve výuce ve skalním městě a mladé proktorky učily děti v prostorách jeslí, Valya sestoupila ke svým povinnostem do neproniknutelné džungle. Byl to významný úkol.

Skřípající dřevěný výtah se zdvižnou plošinou klesal skrz hustou klenbu korun stromů do kalného světa šerosvitu. Když Valya vystoupila z dřevěné klece a vyšla na vlhkou půdu, nadechla se směsi sytých pachů zeminy, rostlin a zvířecího života. Vydala se po stezce do hustého stříbřitě fialového listoví. Kolem ní se stáčely a zase rozvíjely obří kapradiny, jako by si protahovaly svaly. Tenké paprsky slunečního světla, pronikající z výšky, se každou chvílí měnily, jak se větve hýbaly. Listy šustily a něco se mihlo podrostem; dravá popínavá rostlina šlehla jako šílený bič, omráčila nějakého chlupatého hlodavce a pak ho omotala. Valya věděla, že tady dole se musí mít pořád na pozoru.

Dostala se k černým kovovým dveřím zasazeným